

Arrest

nr. 289 378 van 26 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 22 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. LYS, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 9 maart 2020 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 10 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Op 22 juni 2020 stelde de dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan voor verzoeker voor de duur van zijn minderjarigheid.

1.2. Op 22 maart 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 22 maart 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 10/03/2020

Overdracht CGVS: 29/12/2020

U werd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 1 juni 2021 van 9u10 tot 13u04 in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, Meester LYS Matthieu, stond u bij tijdens het persoonlijk onderhoud vanaf 9u35.

A. Feitenrelaas

U, M.(...) A.(...) I.(...), verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 18 jaar oud te zijn, van etnische origine Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. U werd geboren in het dorp Kas Aziz Khan in het district Qarghayi in de provincie Laghman, Afghanistan. In het dorp Kas Aziz Khan heeft u uw hele leven gewoond tot uw vertrek uit het land. U bent in Afghanistan gedurende vijf jaar, tot u ongeveer 14 jaar oud was, naar school gegaan. Nadien bent u nooit aan het werk geweest, maar u hielp in het huishouden en speelde cricket in uw vrije tijd. U woonde in het dorp samen met uw vader, uw moeder, uw jongere broer en uw twee jongere zussen.

Uw vader was sinds kort aan het werk voor het nationale Afghaanse leger. Zijn taak was het vervoeren van benzine doorheen het land. Zijn werk bracht hem onder andere in Helmand en Kandahar. Na enkele weken ontdekten jullie burens, die behoorden tot de taliban, dat uw vader voor de overheid aan de slag was. De burens kwamen een eerste keer langs op een moment waarop uw vader niet thuis was en maanden jullie aan om tegen uw vader te zeggen dat hij zijn werkactiviteiten voor de overheid moest beëindigen. Enkele dagen later kwam uw vader thuis, zijn terugkomst werd meteen opgemerkt door de burens. Deze talibanleden zeiden tegen uw vader dat hij zijn werk moest stopzetten, maar uw vader ging niet akkoord. Uw vader bleef vervolgens nog twee dagen thuis, om daarna weer een tweetal weken op pad te gaan voor zijn werk. Bij zijn thuiskomst werd uw vader een tweede keer benaderd door de burens. Ze zeiden hem dat hij niet had geluisterd naar hun eis en schoten hem voor uw ogen dood. Vier dagen na de moord op uw vader, besloten uw moeder en u om jullie naar het districtscentrum te begeven en een klacht neer te leggen tegen deze talibanleden. De volgende dag kwam de politie naar jullie dorp en begaven ze zich naar het huis van de burens. Ze konden drie personen arresteren, maar een enkele talib wist te ontkomen. Deze ontsnapte talib begon dan op u te schieten, maar u werd niet geraakt. U kon ontkomen en vluchtte naar het huis van uw oom S.(...) langs moederskant in Nangarhar. Later die dag kwamen ook uw moeder en uw broer en zussen naar het huis van deze oom. Uw moeder overlegde met haar broer over de opties en ze besloten dat het beter zou zijn dat u het land zou verlaten. Nog diezelfde dag waarop men schoten op u had afgevuurd en u daarna bij uw oom was aangekomen, verliet u het land. Uw moeder, broer en zussen wonen tot op heden bij uw oom S.(...).

Vijf dagen na de moord op uw vader verliet u Afghanistan en reisde u via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. U kwam na een reisweg van ongeveer negen maanden op 9 maart 2020 aan in België. Vervolgens deed u op 10 maart 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Toen u zich in Turkije bevond vertelde uw oom langs moederszijde u dat de situatie slecht was en dat hij zich in het ziekenhuis bevond. Uw oom was benaderd geweest door de ene talibanstrijder die mee verantwoordelijk was voor de dood van uw vader maar aan de politie had weten te ontsnappen. Deze talibanstrijder probeerde via uw oom informatie over u te weten te komen, maar uw oom heeft hem niets gezegd. Daaropvolgend liep uw oom verwondingen op door een bom die hem als doelwit had. Sindsdien krijgt uw oom bedreigingen vanwege de taliban, die op zoek zijn naar u.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gevat en vervolgens te zullen worden gedood door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: zwart-witfoto's van een autowrak en een persoon in het ziekenhuis, en foto's van ziekenhuisdocumenten betreffende uw oom.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het geheel aan informatie uit uw administratief dossier blijkt immers dat u in België een verzoek om internationale bescherming indiende als niet-begeleide minderjarige, maar dat u in de loop van de procedure meerderjarig bent geworden. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u

steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er rekening gehouden met uw jonge leeftijd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient. Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief

kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Allereerst werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk en de situatie van uw familie in Afghanistan. Bijkomend dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Eerst en vooral legde u geen enkel origineel en overtuigend stuk neer ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS dd. 20 november 2020, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van dergelijke documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker een essentieel element in zijn verzoek om internationale bescherming én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (en relaas) zo goed mogelijk te staven. U legde ter staving van uw verzoek echter geen enkel document neer. Bijgevolg resten er slechts uw blote verklaringen omtrent uw identiteit, familiaal netwerk en recente herkomst, die opvallend tegenstrijdig en lacunair zijn ondanks het feit dat er rekening moet worden gehouden met uw jonge leeftijd. Bovendien geeft u te kennen dat u nog steeds contact onderhoudt met uw familieleden in Afghanistan en dat u via uw sociale media nog steeds informatie zou winnen over uw vermeende thuisstreek (CGVS, p. 15, p. 26), waardoor onderstaande elementen des te meer in het oog springen.

Zo dient om te beginnen worden vastgesteld dat u in wezen erg weinig bekend bent met het gebruik van de Afghaanse kalender. U kan niet zeggen wat het huidige jaar in de Afghaanse kalender is, noch weet u uw geboortjaar weer te geven (CGVS, p. 4-5). Gelet op het feit dat u toch meerdere jaren school hebt gelopen in Afghanistan, mag er van u verwacht worden dat u toch enige vertrouwdheid met de Afghaanse kalender heeft en u, op zijn minst, uw geboortjaar weet. U geeft daarop te kennen dat u de Afghaanse kalender nooit heeft gebruikt in uw land van herkomst, hetgeen reeds mag verbazen, om vervolgens in een ruk alle Afghaanse maanden uit uw mouw te schudden (CGVS, p. 5). Er kan echter worden vermoed dat u deze kennis van de Afghaanse maanden slechts heeft ingestudeerd, daar u in wezen niet kan zeggen in welke Afghaanse maand we ons op dat ogenblik bevonden of welke van de door u opgesomde maanden de wintermaanden betreffen. Uw uiterst gebrekkige vertrouwdheid met de in Afghanistan alom gebruikte tijdsrekening, te meer opvallend gezien u in Afghanistan van uw zeven tot uw veertien jaar naar school bent gegaan, werpt reeds smet op uw geloofwaardigheid.

Daarenboven, en niet in het minst, komt naar voren dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw familiaal netwerk en de werkelijke verblijfplaats van uw familieleden. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van werkelijk familienetwerk waarop u in Afghanistan kan steunen.

Daarbij kan om te beginnen reeds worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas (zie tevens infra), waardoor niet kan worden aangenomen dat uw vader niet meer in leven zou zijn en zich niet meer in Afghanistan zou bevinden. Het geheel aan uw verklaringen omtrent uw vader, zijn werkactiviteiten en zijn vermeende dood, is bijzonder incoherent te noemen, waardoor u werkelijk geen klaar beeld schept over uw vader. Om te beginnen dient te worden onderstreept dat de verklaringen die u gaf toen u een eerste keer werd gevraagd naar uw asielmotieven in het kader van uw minderjarigheid, opmerkelijk verschillend zijn van de versie die u later op het CGVS naar voren brengt. Het gegeven dat u initieel verklaarde dat uw vader verdwenen zou zijn en dat het uw vader zou zijn geweest die de klacht zou hebben neergelegd tegen de talibanburen (zie Fiche mineur étranger non accompagné), om op het CGVS te verklaren dat uw vader voor uw ogen zou zijn doodgeschoten door deze talibanburen en dat u en uw moeder na deze moord de klacht zouden hebben ingediend (CGVS, p. 18, p. 31), is uiterst frappant te noemen. Dergelijke uiteenlopende verklaringen omtrent het lot van uw vader zijn werkelijk onaanvaardbaar en tasten uw geloofwaardigheid onvermijdelijk danig aan.

Wanneer u hier op het einde van het persoonlijk onderhoud mee wordt geconfronteerd, houdt u aanvankelijk vol dat u nooit dergelijke verklaringen zou hebben afgelegd om vervolgens in te binden en toe te geven dat u het misschien wel zo zou hebben verklaard (CGVS, p. 34-35). U voegt vervolgens toe dat de reisweg naar België erg moeilijk was voor u en dat u onderweg te maken hebt gekregen met geweld, hetgeen uiteraard ronduit bezwaarlijk te noemen is, maar het kan geen afdoende verschooning bieden voor uw werkelijk tegenstrijdige verklaringen.

Ook wat betreft de zogenaamde werkactiviteiten van uw vader en bijgevolg zijn en uw eigen profiel, legt u geen geloofwaardige verklaringen af. Zo kan u erg weinig informatie geven over het werk van uw vader voor de Afghaanse overheden, nochtans de wortel van uw vermeende problemen. U weet bijvoorbeeld niet hoe uw vader juist zijn werk zou hebben verkregen, u weet enkel dat iemand hem die job zou hebben bemachtigd maar u kan niet zeggen wie dan juist (CGVS, p. 30). Evenmin kan u zeggen of uw vader in het kader van zijn werk ooit enige veiligheidschecks diende te ondergaan (CGVS, p. 31). Daarbij is ook uw kennis over de concrete inhoud van zijn job opvallend beperkt. U beweert dat uw vader benzine zou hebben moeten vervoeren en vermeldt dat hij benzine moest brengen naar onder andere het ver gelegen Helmand en Kandahar, hetgeen alreeds twijfelachtig te noemen is. U bent namelijk niet op de hoogte waar uw vader deze benzine dan net zou hebben moeten ophalen of waarom hij überhaupt benzine zo ver moest vervoeren. Ook het antwoord op de vraag of uw vader ooit enige veiligheidsincidenten zou hebben meegemaakt tijdens zijn werkactiviteiten, moet u schuldig blijven (CGVS, p. 31). Bovendien verklaarde u aanvankelijk dat uw zogezegde problemen zouden zijn ontstaan omdat uw vader aan de slag zou zijn geweest voor de Amerikanen (zie Fiche mineur étranger non accompagné). Tijdens het persoonlijk onderhoud beweert u dan weer dat uw vader werkte voor het nationale Afghaanse leger (CGVS, p. 30). Gevraagd of hij ook actief was voor buitenlanders, antwoordt u beslist negatief. Aldus rijzen tevens vragen over de geloofwaardigheid van de door u beweerde werkactiviteiten van uw vader voor de Afghaanse troepen. Dat uw vader niet over zijn werk sprak met zijn kinderen omdat jullie het dan zouden rondbazuinen in het dorp (CGVS, p. 31), kan geen afdoende verklaring bieden voor uw gebrekkige kennis. Het hoeft weinig verder betoog dat het geheel aan uw beweringen omtrent uw vader een bijzonder onwaarschijnlijk karakter vertonen.

U kan daarenboven op geen enkel moment doorheen uw verklaringen klare wijn schenken over de huidige woonplaats van uw moeder en broer en zussen. Zij zouden zich bij de broer van uw moeder bevinden, dus uw maternale oom, een dokter die een apotheek bezit (CGVS, p. 15). Eerder had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) reeds op twee verschillende momenten aangegeven dat uw moeder, broer en zussen samen met uw oom in Jalalabad wonen (zie Fiche mineur étranger non accompagné & Verklaring DVZ, vraag 15 & 17). Wanneer u daarentegen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt gevraagd naar de huidige verblijfplaats van uw oom, moeder en broer en zussen, legt u meermaals werkelijk volstrekt incoherente en onsaamhangende verklaringen af, waardoor ernstige twijfels rijzen over uw oprechtheid. Initieel beweert u dat het huis van uw oom dicht bij uw ouderlijk huis gelegen is in uw dorp in Qarghayi district (provincie Laghman), om vervolgens meteen uw verklaringen aan te passen en aan te geven dat het in de provincie Nangarhar gelegen is (CGVS, p. 14). U voegt toe dat zij in Cheknowray wonen, een groot dorp in de nabijheid van een districtscentrum, maar ver van Jalalabad. Later herhaalt u dat uw oom in Nangarhar woont, om quasi aansluitend dan weer te beweren dat hij ver van Nangarhar woont (CGVS, p. 20). Wanneer u op het einde van het persoonlijk onderhoud geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen, zijnde Jalalabad als verblijfplaats van uw dichte familie, legt u nogmaals vage en incoherente verklaringen af (CGVS, 33). U beweert eerst dat u denkt dat hun woonplaats wel dicht bij Jalalabad ligt en dat het mogelijk is dat deze plaats deel uitmaakt van Jalalabad. Meteen daarna vertelt u dat zij zich niet eens dicht bij Jalalabad zouden bevinden, maar ver van Jalalabad. U wordt vervolgens nogmaals geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen, waarop u repliceert dat het huis van uw oom dicht bij de provincie Nangarhar liggen. In uw volgende zin beweert u plots dat het weer veraf gelegen is. U blaast warm en koud tegelijk. U wordt daarop gevraagd of uw familieleden in de provincie Nangarhar wonen, maar dan geeft u te kennen dat het huis van uw oom niet dicht bij Nangarhar ligt. Even later klinkt het weer dat ze dicht bij Jalalabad wonen maar dat u niet zou weten of het nu bij Jalalabad hoort of niet. Het hoeft weinig verder betoog dat deze verklaringen een zweem van ongeloofwaardigheid doen vermoeden. Dat u de juiste woonplaats van uw dichtste familieleden niet goed zou kennen (CGVS, p. 31), doet de wenkbrauwen fronsen. U, uw moeder, broer en zussen zouden er immers een toevluchtsoord hebben gevonden nadat u aan een talibanstrijder diende te ontsnappen.

Bovendien heeft u sinds uw aankomst in België meerdere keren contact gehad met oom (CGVS, p. 15). Bovenstaande elementen doen vermoeden dat u doelbewust mist spuit over uw dichte familie. Dergelijke bedrieglijke verklaringen beschadigen ontegensprekelijk uw geloofwaardigheid.

Door het alreeds afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u ook niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Evenzeer dient te worden benadrukt dat het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw beweringen als zou u uw hele leven in Afghanistan hebben doorgebracht in het dorp Kas Aziz Khan in het district Qarghayi in de provincie Laghman (CGVS, p. 6). Er kunnen immers vooreerst twijfels worden geplaatst bij uw algemene geografische kennis van de regio waar u onafgebroken van uw geboorte tot uw vertrek zou hebben gewoond. Ondanks het feit dat u er tweemaal naartoe zou zijn gegaan, bent u niet in staat om het districtscentrum van Qarghayi juist te situeren. U beweert verkeerdelijk dat het districtscentrum gelegen zou zijn in Karai, een plaats die niet kan worden teruggevonden, nergens vermeldt u dan weer het correcte Lal Khanabad (CGVS, p. 7; zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Evenmin kan u doorleefd vertellen over de route die u zou hebben genomen van en naar het districtscentrum en welke dorpen u zou zijn tegengekomen (CGVS, p. 8). Ook het dorp Shega staat nergens aangeduid op de beschikbare kaarten. Het alom bekende schrijn van Mehtarlam baba, een werkelijke trekpleister van de provincie Laghman, is u niet bekend (CGVS, p. 24).

Het doet bovendien de wenkbrauwen fronsen dat hoewel u correct kan aangeven dat de grote rivieren in het district regelmatig overstromen, u niet op de hoogte bent van het gegeven dat dergelijke overstromingen erg seizoensgebonden zijn. U weet niet in welke seizoenen er overstromingsgevaar heerst en beweert slechts dat dergelijke natuurfenomenen te wijten zijn aan God (CGVS, p. 23). Gezien de grote impact van deze overstromingen op de regio en haar bevolking door mislukte oogsten en infrastructurele schade, kan van u redelijkerwijze worden verwacht dat u kan duiden dat dergelijke overstromingen stevast plaatsvinden in de lente, te meer omdat u toch scholing heeft genoten.

Daarbij mag het verbazing heten dat u klaarblijkelijk weinig op de hoogte bent van bepaalde belangrijke gebeurtenissen met betrekking tot het schoolwezen in uw district. U ging immers tot twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in Qarghayi naar school (CGVS, p. 10). Aldus kan redelijkerwijs van u worden verwacht, ondanks uw jonge leeftijd, dat u enigszins zou geconfronteerd zijn met onderstaande voorvallen. Zo weet u kennelijk helemaal niets over een ingrijpende golf vanstakingen en protesten die uitgingen van leerkrachten in uw district (CGVS, p. 24). Een zevenhonderdtal leerkrachten van verscheidene scholen in Qarghayi legden het werk neer in februari 2017, u zou op dat ogenblik in het district naar school zijn gegaan, en kwamen op straat. Het gevolg daarvan was dat scholen werden gesloten en duizenden leerlingen niet naar de les konden (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Dit gegeven zegt u echter niets. Evenmin kan u zeggen of bepaalde scholen in uw omgeving buitenlandse steun kregen (CGVS, p. 11-12), nochtans werd er door het UNHCR in de regio danig geïnvesteerd in onderwijs en schoolinfrastructuur. Eveneens werd er in de lente van 2018 een grote commune opgebouwd in de buurt van Kharoti die specifiek tot doel had om leerkrachten te huisvesten, het gaat om een project van de lokale overheden. Wederom rinkelt dit echter bij u geen belletje (CGVS, p. 12).

Bovendien legt u zeer beperkte en oppervlakkige verklaringen af aangaande de algemene veiligheidssituatie in uw regio van herkomst en de personen die hierbij betrokken waren. Spontaan brengt u aanvankelijk slechts een enkel veiligheidsincident naar voren waarbij talibanleden zouden zijn gedood nadat deze vanuit uw dorp raketten zouden hebben afgevuurd (CGVS, p. 27). U kan echter niet schetsen wanneer dit zich net zou hebben voorgedaan, u geraakt niet verder dan te beweren dat er reeds veel tijd gepasseerd is. Wanneer u later nogmaals wordt gevraagd of u zich concrete veiligheidsincidenten voor de geest kan halen, beweert u dat er in uw dorp, op amper een minuut wandelen van uw huis, een kind zou zijn onthoofd enkele maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 28). Dit voorval kan door het CGVS noch bevestigd, noch ontkend worden maar er dient de opmerking worden gemaakt dat uw verdere verklaringen hieromtrent enigszins merkwaardig en geforceerd aandoen. Wederom blijft u immers uiterst onnauwkeurig in uw beschrijvingen. Zo weet u niet wat de naam is van het vermeende onthoofde kind, weet u niet waarom het kind zo gruwelijk om het leven zou zijn gebracht of wie hiervoor verantwoordelijk was (CGVS, p. 28). Pas wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat het erg bevreemdend is dat u, die altijd in hetzelfde huis zou hebben gewoond en die nooit eerder dergelijke incidenten zou hebben meegemaakt, niet beter op de hoogte bent van de concrete omstandigheden van een dermate ingrijpend voorval dat

zich op een minuut van uw woonplaats zou hebben afgespeeld, kan u plots meer details aanbrengen, doch blijven dit blote beweringen (CGVS, p. 29)

Het is tevens merkwaardig dat u kennelijk niet op de hoogte bent van een ingrijpende gebeurtenis waarbij zes burgers in februari 2019 om het leven kwamen door een landmijn langs de Kabul-Jalalabad Highway nabij het vluchtelingenkamp van Surkhakan (CGVS, p. 28; zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Wanneer u eerst wordt gevraagd of u weet heeft van dergelijke bommen met dodelijke slachtoffers in de maanden voor uw vertrek uit het land, geeft u initieel te kennen dat u hier niet van op de hoogte bent. Wanneer u vervolgens de aanzet wordt gegeven tot bovenvermeld incident, geeft u dan plotseling wel aan dat u zou weten waarover het gaat, maar uw verklaringen blijven uiterst basaal. U blijkt überhaupt niet eens op de hoogte te zijn dat er zich een groot vluchtelingenkamp bevindt in Surkhakan (CGVS, p. 29). Daarbij wekt het toch enige verbazing op dat u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud reeds te kennen gaf dat de Kabul-Jalalabad Highway, de meest belangrijke weg in uw district, louter onveilig zou zijn door de vele verkeersongevallen er zich voordoen omdat chauffeurs zich aan te hoge snelheid over de weg begeven (CGVS, p. 9). Gevraagd of er zich nog andere incidenten voordeden op deze gevaarlijke weg, antwoordt u beslist negatief en zegt u dat er enkel autoongevallen gebeuren. Nochtans staat de Kabul-Jalalabad Highway bekend om haar vele veiligheidsincidenten zoals ontvoeringen en aanvallen, soms met dodelijke afloop (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Uw verklaringen dienaangaande zijn allesbehalve overtuigend.

Dat u bevestigend antwoordt wanneer u wordt gevraagd of u iets weet over dodelijke incidenten die zich hebben voorgedaan met arbaki's, lijkt overigens eerder te wijten aan het gegeven dat u wenst te laten uitschijnen op de hoogte te zijn dan aan uw concrete kennis hierover (CGVS, p. 26-27). U weet dat er jaren geleden arbaki's om het leven zijn gekomen bij een aanval, maar u heeft het slechts over een enkel incident dat u toeschrijft aan de taliban. Op het einde van 2017 en in het begin van 2018 kwamen er echter in Qarghayi in totaal vijf arbaki's om het leven na aanvallen vanwege de Mudjaheddin (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). U geeft geen blijk van werkelijk juist op de hoogte te zijn van wat er zich toen zou hebben afgespeeld. Uw beperkte verklaringen omtrent de concrete recente veiligheidssituatie in uw district, die gekunsteld en weinig doorleefd overkomen, kunnen aldus niet overtuigen en schaden uw algehele geloofwaardigheid.

Wat betreft bekende persoonlijkheden die actief zijn binnen uw district en provincie of die uit uw regio afkomstig zijn, blijkt uw kennis hieromtrent evenmin afdoende om aannemelijk te maken dat u in Kas Aziz Khan hebt gewoond in de jaren voorafgaand aan uw vertrek. Gevraagd naar de districtschef, politiechef en provinciegouverneur, spreidt u verscheidene namen tentoon maar u kan enkel de provinciegouverneur Asif Nang correct benoemen (CGVS, p. 10). Het bestaan van de figuren die u zelf naar voren schuift, kan noch worden bevestigd, noch worden ontkend. U herkent vervolgens dan wel Qari Mit Hatem Tarakhail en weet dat de man ooit heeft deelgenomen aan verkiezingen, maar zegt vervolgens verkeerdelijk dat hij niet verkozen raakte en u weet niet tot welke organisatie Tarakhail behoort (CGVS, p. 25). U beweert verder reeds van commandant Abdul Rahimzai Attiqullah te hebben gehoord, maar kan werkelijk geen enkele bijkomende informatie geven omtrent deze persoon, die nochtans erg gekend is in Qarghayi als in het district geboren en getogen politicus die vroeger nog tegen de Russen gevochten heeft (CGVS, p. 25). Er kan echter worden vermoed dat u simpelweg positief antwoordt op de vragen van het CGVS, zijnde of u al van de naam gehoord had en de naam kende, om niet door de mand te vallen, niet omdat u werkelijk weet over wie het gaat. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen doet ernstig twijfelen aan uw beweringen zijnde dat u van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan steevast in hetzelfde dorp in Qarghayi hebt gewoond.

Het CGVS dient hierbij aan te stippen dat het loutere feit dat u tijdens het persoonlijk onderhoud wel een aantal elementen correct kon weergeven geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen aangaande uw algemene basiskennis en uw vertrouwde met uw verklaarde regio van herkomst. De lacunes en fouten in uw kennis zijn van een dermate aanzienlijk dat ze niet ongedaan kunnen worden gemaakt door de kennis die u wel op een correcte wijze weergaf.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde onafgebroken verblijf in de het dorp Kas Aziz Khan, gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het

bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de Vreemdelingenwet.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en misschien ooit woonachtig bent geweest in Kas Aziz Khan in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst. Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op internationale bescherming in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 1 juni 2021 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er uitgelezen twijfels kunnen worden geplaatst bij uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan (CGVS, p. 33). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. Geconfronteerd met de twijfels van het CGVS, blijft u echter zonder meer volhouden dat u geboren bent in Kas Aziz Khan en dat u er gewoond hebt (CGVS, p. 33).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u niet aannemelijk dat u een nood heeft aan internationale bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Qarghayi, Laghman heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Ten overvloede kan worden toegevoegd dat ook uw asielrelaas an sich in wezen niet geloofwaardig kan worden bevonden.

Hierboven kwamen reeds verscheidene fundamentele tegenstrijdigheden, incoherenties en lacunes aan bod met betrekking tot uw familieleden en meer bepaald uw vader, zijn dood/verdwijning en

werkactiviteiten en de daaropvolgende gang van zaken (zie supra). Deze elementen ondergraven logischerwijs alreeds onherroepelijk uw algehele geloofwaardigheid, maar reflecteren eveneens beduidend negatief op de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uw vader staat immers centraal in de door u voorgewende problemen.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat de door u beschreven gang van zaken werkelijk weinig aannemelijk klinkt. Zo lijkt het bijzonder weinig plausibel dat u op zestienjarige leeftijd in staat zou zijn geweest om aan een op u schietende talib te ontsnappen zonder geraakt te worden en dat u vervolgens rechtstreeks in uw eentje zou hebben weten te vluchten met het openbaar vervoer naar het huis van uw oom ergens in Nangarhar, waar u nooit eerder zou zijn geweest en waarvan u in wezen niet kan zeggen waar het exact gesitueerd is (CGVS, p. 15, p. 17, p. 18-19; zie ook supra). Dat u bovendien nog diezelfde dag uit Afghanistan zou zijn kunnen vertrekken met een smokkelaar, doet evenzeer de wenkbrauwen fronsen.

Ook uw kennis omtrent het vermeende incident waarbij uw maternale oom gewond zou zijn geraakt in een gerichte aanslag, is ondermaats (CGVS, p. 31-32). Zo bent u niet op de hoogte van de plaats waar uw oom juist getroffen zou zijn door de zogenaamde bom, noch weet u hoe lang uw oom in het ziekenhuis zou hebben moeten herstellen. Uw verklaringen over de opgelopen verwondingen van uw oom blijven evenzeer erg oppervlakkig, u geraakt niet verder dan te zeggen dat hij "zeer" gewond zou zijn geraakt en dat hij zich nog steeds in een kritieke situatie zou bevinden (CGVS, p. 32). Het mag enige verbazing opwekken dat u niet beter op de hoogte bent van de aanslag om uw maternale oom. Ondanks het gegeven dat u alreeds Afghanistan zou hebben verlaten en onderweg zou zijn geweest toen de aanslag zich zou hebben voorgedaan, zou het wel een rechtstreeks gevolg betreffen van uw vlucht. Na uw aankomst in België heeft u nog meerdere malen in contact gestaan met uw oom (CGVS, p. 15), redelijkerwijze kan worden verwacht dat u dan meer informatie zou hebben proberen in te winnen over deze zogenaamd ingrijpende gebeurtenis. Het geheel aan uw verklaringen kan werkelijk niet overtuigen en doen bijzonder weinig aannemelijk aan.

Daarenboven kan bovenop de incoherenties betreffende uw vader (zie supra) nog een markante tegenstrijdigheid worden opgemerkt in uw opeenvolgende verklaringen, hetgeen uw algehele geloofwaardigheid verder ten val brengt. Zo verklaart u initieel dat u slechts één enkele keer naar uw districtscentrum zou zijn gegaan met het doel om een taskara te bemachtigen toen u 14 jaar oud was (CGVS, p. 7-8). Later brengt u plots naar voren dat u en uw moeder een dag voor uw vertrek uit het land naar het districtscentrum zouden zijn gereisd om een daar een klacht neer te leggen ingevolge de zogenaamde moord op uw vader (CGVS, p. 18, p. 31). Dat u bij wanneer u gevraagd wordt of u ooit naar uw districtscentrum bent geweest initieel slechts de enkele keer vermeldt toen u 14 jaar oud was en volledig voorbijgaat aan de keer dat u er klacht zou zijn gaan neerleggen, kan niet overtuigen, het gaat immers om de kern van uw asielrelaas. Hiermee geconfronteerd, kan u slechts bevestigen en u kan aldus geen enkele verschooning bieden voor deze tegenstrijdigheid.

Er kan nog worden toegevoegd dat u evenmin coherente verklaringen aflegt omtrent uw reisweg en het moment van uw vertrek uit Afghanistan. Zo beweert u zowel bij de DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u negen maanden onderweg zou zijn geweest vanuit Afghanistan naar België (CGVS, p. 17; Verklaring DVZ, vraag 33). Op het moment van uw verzoek om internationale bescherming in België werd u in het kader van uw verklaarde minderjarigheid echter reeds gevraagd wanneer u Afghanistan had verlaten, toen gaf u te kennen dat u op dat ogenblik anderhalf jaar geleden was vertrokken (zie Fiche mineur étranger non accompagné). Dat u aanvankelijk beweert anderhalf jaar onderweg te zijn geweest en vervolgens de duur van uw reisweg halveert, reflecteert evenzeer negatief op uw algehele geloofwaardigheid. U schept immers wederom geen klaar beeld.

Het geheel aan bovenstaande elementen, uw werkelijk vage en onaannemelijke verklaringen en bijkomende inconsistenties, doen finaal besluiten dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u naar voren geschoven asielmotieven.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond dd. 1 juni 2021 en dus voordat de Taliban de macht gegrepen heeft in augustus 2021. Echter, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale

bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

De door u neergelegde documenten weten bovenstaande appreciatie niet om te buigen. De neergelegde zwartwitfoto's tonen slechts een autowrak en een persoon die zich in het ziekenhuis lijkt te bevinden. Evenmin kan u aantonen dat de persoon op de foto's daadwerkelijk uw oom zou zijn. Bovendien tonen deze foto's allerm minst de door u beschreven gebeurtenissen, de vermeende aanslag op uw oom, aan. Het ontbreekt deze foto's, mogelijk onderhavig geweest aan knip- en plakwerk, aan enige bewijswaarde gezien de mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden waardoor deze geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Ook de foto's van de naar eigen zeggen ziekenhuisdocumenten van uw oom, kunnen uw ongeloofwaardige verklaringen geenszins onderbouwen. Aan voorgelegde documenten kan daarenboven slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in

de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen.

Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen,

is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en

humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op

<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- “- artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève;
- artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 Vreemdelingenwet;
- artikel 3 EVRM;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten);
- de beoordelingsfout.”

Verzoeker licht toe als volgt:

“Verzoeker wenst voorafgaand te benadrukken dat alle bij dit verzoekschrift geciteerde bronnen publiekelijk, op het internet vrij raadpleegbare bronnen zijn van nationale of internationale (asiel)organisaties. Verzoeker verwijst naar het op de website gepubliceerde nieuwsbericht van Uw Raad van 18 februari 2022 dat bevestigt dat van deze bronnen geen papieren kopie toegevoegd moet worden en dat een link naar de elektronische versie op een publiekelijk toegankelijke website volstaat.

Verzoekende partij is zich bewust van het uitzonderlijk lange verzoekschrift, onder meer door het zeer uitgebreid citeren van verschillende bronnen, waartoe het zich genoodzaakt zag gezien het gebrekkig onderzoek dat verwerende partij naar de huidige stand van zaken in Afghanistan heeft gevoerd.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen.

Uw Raad heeft ondertussen zeer recent geoordeeld in arrest nr. 270.813 van 31 maart 2022 dat verwerende partij haar onderzoeksplicht heeft geschonden en een verzoeker de mogelijkheid had moeten geven om op passende wijze relevante individuele elementen aan te brengen na de periode van de

machtsovername van de taliban. Daarbij geeft ze aan dat de verandering in de conflictdynamiek zeer recent zijn en de situatie in het land onstabiel blijft:

[citaat voormeld arrest]

Uit dit verzoekschrift blijkt dat verwerende partij diens beslissing allesbehalve op individuele, objectieve en onpartijdige wijze heeft genomen. Evenmin heeft het rekening gehouden met alle relevante feiten of met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker, noch heeft het actief bijgedragen aan het verzamelen van informatie in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de beslissing werd genomen.

Gelet op deze vaststelling, meent verzoeker dat er geen andere optie bestond dan deze gedetailleerde informatie zelf aan te reiken aan Uw Raad.

1. GEBREK AAN GEDETAILLEERDE EN BETROUWBARE OBJECTIEVE LANDENINFORMATIE OVER DE HUIDIGE SITUATIE

Ten eerste moet vastgesteld worden dat verwerende partij een weigeringsbeslissing heeft genomen niettegenstaande dat UNHCR in de meest recente Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan van februari 2022 van oordeel is dat het, omwille van een gebrek aan voldoende informatie, momenteel niet mogelijk is om alomvattende richtlijnen te geven over de nood aan internationale bescherming van Afghanen die Afghanistan ontvlucht zijn.

Hoewel UNHCR van mening is dat het in veel gevallen wel mogelijk is om, op basis van het profiel van de verzoeker en het tot dusver beschikbare bewijsmateriaal over de situatie in Afghanistan, een nood aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag vast te stellen, geldt het omgekeerde niet. UNHCR meent dat het momenteel niet mogelijk is om met de vereiste mate van zekerheid vast te stellen dat een Afgaanse asielzoeker geen internationale bescherming zou behoeven. Daarom heeft UNHCR de staten dan ook opgeroepen om het nemen van beslissingen inzake asioldossiers op te schorten in alle gevallen waarin niet kan worden vastgesteld dat de betrokkene nood heeft aan bescherming in de zin van van het Vluchtelingenverdrag. UNHCR stelt dat de opschorting van kracht moet blijven totdat de situatie in Afghanistan is gestabiliseerd en er betrouwbare informatie over de veiligheids- en mensenrechtensituatie beschikbaar is om een volledige beoordeling te kunnen maken van de nood om de vluchtelingenstatus toe te kennen aan individuele verzoekers:

[citaat <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>]

UNHCR stelt namelijk vast dat de situatie in Afghanistan sinds de overname van de Taliban in grote mate gekenmerkt is door onzekerheid, willekeur en een ernstig gebrek aan respect voor de rechtsstaat. Gebaseerd op de tot dusver beschikbare rapporten en informatie over wijdverspreide mensenrechtenschendingen, is UNHCR bezorgd dat de recente ontwikkelingen net tot een toename van de behoefte aan internationale bescherming leiden voor mensen die Afghanistan ontvluchten:

[Ibid.]

Toch heeft verwerende partij, in weerwil van de oproep van UNHCR om voorzichtig om te springen met het nemen van weigeringsbeslissingen, een weigeringsbeslissing genomen in hoofde van verzoeker en dat slechts een maand na de publicatie van de Guidance Note van UNHCR.

Nochtans stelt ook het door verwerende partij geciteerde rapport van EASO van januari 2022 vast dat er een groot gebrek aan informatie is over de situatie in Afghanistan en over de bedoelingen van de Taliban:

[citaat

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf]

Verwerende partij heeft geenszins met deze waarschuwingen rekening gehouden, noch verwezen naar deze informatie in diens beslissing. Het heeft evenmin gemotiveerd waarom het van mening is dat toch besloten kon worden dat het wél over voldoende informatie beschikt om deze richtlijnen niet te volgen.

In een arrest van Uw Raad met arrestnummer 270.813 van 31 maart 2022 wordt dit eveneens opgemerkt en wordt als volgt gesteld:

[citaat RvV 31 maart 2022, nr. 270 813]

Bovendien stelt Uw Raad in dit arrest met betrekking tot de beoordeling van de beschermingsnood vast dat de beperkte beoordeling van verwerende partij van de actuele situatie in Afghanistan in groot contrast staat met de beschikbare informatie.

Dat verzoeker wel een gedetailleerd onderzoek heeft gevoerd, ondersteund door tal van bronnen, was dan ook noodzakelijk vanwege het complete gebrek aan inoverwegingname van deze informatie door verwerende partij. In dat verband benadrukt verzoeker nogmaals dat het volgens UNHCR wel mogelijk is om, op basis van het profiel van de verzoeker en het tot dusver beschikbare bewijsmateriaal over de situatie in Afghanistan, een nood aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag vast te stellen.

Bovendien stelt UNHCR dat, ondanks de huidige situatie van onzekerheid, de recente ontwikkelingen eerder leiden tot een toename van de nood aan internationale bescherming – zoals nota bene ook gecommuniceerd door verwerende partij, maar klaarblijkelijk niet toegepast werd, omtrent het nieuw beleid omtrent de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming uit Afghanistan: [citaat <https://www.cgvs.be/nl/actueel/afghanistan-nieuw-beleid>]

2. HET ONDERZOEK NAAR DE NOOD AAN INTERNATIONALE BESCHERMING OMWILLE VAN EEN (TOEGESCHREVEN) VERWESTERING

Ten tweede stelt verwerende partij dat verzoeker er niet in geslaagd is om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, noch voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verzoeker wenst in dat verband vooreerst op te merken dat hij volhardt in zijn verklaringen over zijn vluchtrelaas en de vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst heeft ontvlucht. Verzoeker meent dat de beoordeling van zijn verklaringen op een te subjectieve wijze heeft plaatsgevonden. Verzoeker meent dat verwerende partij onredelijk is geweest met betrekking tot de te verwachten kennis over o.a. de regio van herkomst van verzoeker. Dit blijkt uit de uitgebreide en spontane verklaringen van verzoeker (zie bv. notities persoonlijk onderhoud, p. 6, 8-10, 20-22, 24-25).

Verzoeker meent ook dat verwerende partij onredelijke verwachtingen heeft geschept met betrekking tot de verklaringen van verzoeker over zijn familiaal netwerk en meer specifiek over het werk van zijn vader, die een aantal maanden (en slechts een aantal maanden) voor het Afghaanse nationale leger heeft gewerkt.

Verzoeker benadrukt dat zijn vader slechts twee à drie maanden voor het nationale leger heeft gewerkt en dat hierover slechts een beperkt aantal, weinig specifieke vragen gesteld werden. Dat verzoeker slechts beperkte informatie kon verschaffen over het werk van zijn vader heeft niet alleen te maken met de korte periode dat zijn vader in functie was, maar ook met het feit dat hij zijn kinderen niet te veel over zijn werk wou vertellen uit angst dat deze de andere kinderen in het dorp zouden informeren en zijn werk daardoor aan het licht zou komen, zoals uit verzoeker zijn verklaringen blijkt. In ieder geval meent verzoeker dat hieruit onvoldoende een gebrek aan geloofwaardigheid kan afgeleid worden:

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 30-31]

Bijgevolg meent verzoeker dat de geloofwaardigheidsbeoordeling van verwerende partij sterk genuanceerd moet worden in het licht van zijn uitgebreide verklaringen, de algemene context en ten slotte ook gelet op zijn leeftijd, zowel op het moment van vertrek als op het moment van zijn aankomst in België en zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Verzoeker is namelijk uit Afghanistan vertrokken als niet-begeleide minderjarige, op amper 16-jarige leeftijd, waardoor het niet geheel abnormaal is dat hij van een aantal elementen slechts een beperkte kennis heeft. Verwerende partij houdt allerminst rekening met de zeer jonge leeftijd van verzoeker, noch met zijn culturele achtergrond en zijn bijzondere traject, als persoonlijke omstandigheden.

Verzoeker meent dat verwerende partij de lat te hoog heeft gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd waaraan verzoeker omwille van zijn specifieke profiel niet aan kan voldoen.

Verzoeker wijst in dit verband op een verschillende socio-culturele achtergrond en op zijn jeugdigheid als verzoeker om internationale bescherming als extra kwetsbaar element.

Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat hij, hoewel hij ongeveer vijf jaar naar school is gegaan, niettemin een uiterst beperkte, louter religieuze scholing heeft genoten.

Vervolgens stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker evenmin elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft gehad op zijn nood aan internationale bescherming. Verwerende partij meent dan wel dat het zich ervan bewust is dat het persoonlijk onderhoud plaatsvond op 1 juni 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen hadden, maar, stelt ook dat indien die machtsgreep tot gevolg zou hebben gehad dat zijn individuele situatie dermate gewijzigd is dat hij hierdoor een nood aan internationale bescherming zou nodig hebben, er redelijkerwijze van verzoeker verwacht kon worden dat hij zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving daarvan zou overmaken. Het verwijst in dat verband naar artikel 48/6, §1 Vreemdelingenwet en naar artikel 17, §3 KB CGVS. Verwerende partij besluit dat omdat verzoeker geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, het er redelijkerwijze van uit kon gaan dat het gegeven dat de Taliban nu aan de macht zijn geen concrete impact heeft op zijn persoonlijke situatie.

Verder meent verzoeker dat verwerende partij met de bestreden beslissing niet alleen artikel 48/6, §1 Vreemdelingenwet schendt, volgens hetwelk het tot taak heeft de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming (nl. de (gevolgen van de) machtsovername door de Taliban) in samenwerking met de verzoeker dient te beoordelen, maar ook artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet, omdat het diens beslissing geenszins op individuele, objectieve en onpartijdige wijze heeft genomen, noch rekening heeft gehouden met alle relevante feiten in verband met de huidige situatie in Afghanistan op

het tijdstip waarop de beslissing werd genomen of met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Zoals in het arrest 270.813 van Uw Raad van 31 maart 2022 wordt benadrukt, kan de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar vereist deze tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden. Volgens Uw Raad moet verzoeker, in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan, waarbij de taliban heden functioneren als een de facto-regering, dan ook de mogelijkheid kunnen krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van haar eventuele nood aan internationale bescherming kan plaatsvinden. Indien nodig, stelt Uw Raad, kan dit middels een nieuw gehoor gebeuren.

Verzoeker werd meer dan twee maanden vóór de machtsovername door de Taliban, gehoord op een moment dat de Taliban al een tijd lang sterk aan het oprukken waren. Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij volledig heeft nagelaten het onderzoek aan een toekomstgerichte beoordeling te onderwerpen in functie van de gewijzigde omstandigheden en hierbij de verantwoordelijkheid niet louter op de schouders van verzoeker kan laten rusten, te meer gelet op de actuele situatie in Afghanistan.

In ieder geval meent verzoeker dat het, op basis van de tot dusver beschikbare landeninformatie, wel degelijk mogelijk was om in zijn hoofde een nood aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag vast te stellen, op basis van het feit dat hij in geval van terugkeer als 'verwesterd' beschouwd dreigt te worden.

Hierbij is het van belang op te merken dat verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, op 16-jarige leeftijd uit Afghanistan is vertrokken en nog steeds slechts 16 jaar was op het moment dat hij in België is toegekomen en er zijn verzoek om internationale bescherming indiende. Hoewel hij ondertussen meerderjarig is geworden, is hij niettemin al bijna drie jaar weg uit Afghanistan en verblijft hij intussen al meer dan twee jaar in België.

Omwille van zijn verblijf in Europa, kan er in zijn hoofde dan ook sprake zijn van een (toegeschreven) vorm van 'verwestering'.

De (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de 'Westerse' cultuur zal het voor verzoeker niet alleen bijzonder moeilijk maken om te aarden in het Afghanistan van vandaag, dat ondertussen volledig onder het bewind van de Taliban is gekomen, maar zal ook bepaalde risico's inhouden in geval van terugkeer om door de lokale, Afghaanse gemeenschap en de Taliban, als de facto-regering, als 'verwesterd' beschouwd te worden.

Personen die lange tijd in het Westen verbleven hebben, lopen namelijk een specifiek risico op vervolging omwille van een toegeschreven perceptie van 'verwesterd' te zijn.

Belangrijk is dat het niet zozeer gaat of verzoeker zichzelf 'verwesterd' voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral door de Taliban zal gepercipieerd worden na jarenlang weg te blijven uit Afghanistan en een jarenlang verblijf in Europa.

Voor een goed begrip van de notie 'verwestering', zal dit begrip hieronder eerst in detail uitgelegd en verduidelijkt worden, specifiek toegepast op de situatie van Afghaanse onderdanen die terugkeren naar Afghanistan.

2.1. Begrip 'verwestering'

Vervolgens, worden de concrete risico's behandeld die verzoeker riskeert in geval van terugkeer naar Afghanistan op basis van zijn profiel als gepercipieerd 'verwesterd'. Er zal zowel blijken uit objectieve landeninformatie dat verzoeker als gevolg hiervan een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet, als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Tot slot wordt ingegaan op de vaststelling dat verwerende partij noch de mate van 'verwestering' van verzoeker in casu voldoende onderzocht heeft, noch dit in de context van de huidige situatie heeft afgewogen als gegronde vrees voor vervolging.

Vooreerst is het belangrijk het begrip 'verwestering', specifiek in de Afghaanse context, voldoende te duiden.

Hoewel een rapport van UK Home Office stelt dat er geen duidelijke definitie voorhanden is van wat 'verwestering' betekent of inhoudt,⁶ kan hier wel degelijk een duidelijke omschrijving van gemaakt worden, specifiek gesteund op basis van informatie die beschikbaar is in het geval van 'verwestering' in Afghanistan.

Het begrip 'verwestering' kan samengevat worden als uiterlijke, waarneembare kenmerken enerzijds en het aannemen van een mentaliteit, gewoonten, opvattingen en ideeën die zich uiten in een veranderd

gedrag anderzijds, die beïnvloed zijn door de Westerse, Europese cultuur na een (langdurig) verblijf in Europa.

In toepassing van artikel 48/3, §5 Vreemdelingenwet, moet de persoon in kwestie bovendien niet effectief de kenmerken vertonen die aanleiding geven tot de vervolging. Het is voldoende dat deze hem toegeschreven worden door de actor van vervolging:

[citaat voormeld artikel]

Uw Raad erkent uitdrukkelijk in diens arrest nr. 228.243 van 30 oktober 2019 dat zelfs al verklaart een verzoeker om internationale bescherming nog steeds gelovig te zijn, dit geen afbreuk doet aan het feit dat hij door de Afghaanse gemeenschap en meer in het bijzonder de Taliban, wel degelijk kan beschouwd worden als een afvallige, daarbij verwijzend naar artikel 48/3, §5 Vreemdelingenwet:

[citaat voormeld arrest]

Uw Raad concludeerde dat:

[Ibid.]

Er kan bijgevolg een onderscheid worden gemaakt tussen daadwerkelijke 'verwestering' en gepercipieerde 'verwestering'.

Bij daadwerkelijke 'verwestering' bepaalt het Hof van Justitie dat de vrees voor vervolging van de verzoeker gegrond is zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging (HvJ 5 september 2012, C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 80).

In geval van gepercipieerde verwestering volstaat het dat de kenmerken van 'verwestering' aan de verzoeker worden toegeschreven, zonder dat hij specifieke handelingen stelt die op een mate van 'verwestering' wijzen. Het kan gaan over triviale zaken, die worden toegeschreven aan de persoon, louter op basis van een veronderstelling als gevolg van een verblijf in het Westen, in casu in Europa.

De notie van gepercipieerde 'verwestering' is in het geval van verzoeker te meer van belang, nu de mate van 'verwestering' in Afghanistan voornamelijk een door de traditionele, conservatieve Afghaanse samenleving toegeschreven eigenschap is, die zich niet louter beperkt tot een daadwerkelijke, reële uiting van dergelijke kenmerken.

In de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the Internationaal Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 wordt uiteengezet dat men niet effectief dient bekeerd te zijn tot een andere religie, alvorens beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen en dat hen hierdoor een steun aan de regering en internationale gemeenschap wordt toegedicht.

Friederike Stahlmann, Afghanistan-experte en veelvuldig geconsulteerd antropologe, voert al jaren onderzoek naar de specifieke situatie van Afghanen die uit het Westen terugkeren naar Afghanistan. Op basis van jarenlang diepgaand onderzoek vormen haar uitzonderlijke expertise, kennis, ervaring en bevindingen de basis voor veel rapporten van (niet-)gouvernementele organisaties die onderzoek doen naar landeninformatie, zoals bijvoorbeeld een rapport van OSAR van maart 2021, waarin haar resultaten van jarenlang onderzoek worden verzameld. Haar meest recente rapport, dat een update is van haar eerdere bevindingen, dateert van juni 2021 en omvat de gehele onderzoeksperiode van december 2016 tot en met eind november 2020.

Uit onderzoek blijkt dat het heel eenvoudig is voor onbekenden om Afghaanse onderdanen die na een verblijf in het Westen terugkeren als 'verwesterd' te identificeren. Volgens F. Stahlmann wordt de term 'qarb-zadeh' in Dari (letterlijk: 'verwesterd'), gebruikt om de spontane herkenning van terugkeerders te beschrijven, bijvoorbeeld via verbale uitdrukking en emoties, oogcontact, een bepaalde houding en gebaren, en zelfs door sociale interacties. De duur van het verblijf in het Westen speelt hierbij eveneens een belangrijke rol voor Afghaanse onderdanen die terugkeren: hoe langer men in het buitenland is geweest, hoe moeilijker het is om veranderingen in gedrag en uiterlijk te verbergen en aan te passen en hoe groter de kans is dat men ervan verdacht wordt 'verwesterd' te zijn. Volgens F. Stahlmann worden alle Afghanen die uit het Westen terugkeren er impliciet van verdacht zich te hebben aangepast aan de Europese cultuur en levensstijl. Zij stelt eveneens dat een verblijf in Europa, alsook morele en religieuze twijfels die voortvloeien uit een te verwachten aanpassing aan het Europese alledaagse leven, voldoende zijn om verdacht te worden van afvalligheid van het islamitisch geloof. Zelfs als men erin slagen om te bewijzen dat ze nog steeds de religieuze rituelen en verplichtingen naar behoren kunnen uitvoeren, kan men alsnog verdacht worden van 'verwesterd' te zijn, op basis van eenvoudige aanwijzingen (zoals foto's op sociale media) of zelfs geruchten:

[citaat

https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf]

Een bepaalde mate van 'verwestering' heeft dus niet enkel betrekking op duidelijk zichtbare kenmerken zoals tatoeages of haarstijlen, maar ook op uitdrukkingen en emoties, oogcontact, houding en gebaren

en zelfs op sociale interacties. Doordat de tekens van verwestering soms erg subtiel zijn, kunnen mensen deze niet eenvoudig verbergen om aan vervolging te ontsnappen. Afghanen die uit het Westen terugkeren zijn, volgens Friederike Stahlmann, zeer gemakkelijk te herkennen en kunnen bij aankomst meteen als verwesterd geïdentificeerd worden.

EUAA (voordien EASO) bevestigt in een Country Guidance rapport van november 2021 dat personen die als 'verwesterd' beschouwd worden, door hun gedrag, uiterlijk en geuite meningen, als niet-Afghaan kunnen gezien worden en dat het kan gaan om personen die terugkeren naar Afghanistan na een tijd in Westerse landen te hebben doorgebracht:

[citaat https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf]

Ook andere, oudere studies wezen reeds eerder in dezelfde richting, met name dat een 'verwesterd' profiel zeer eenvoudig kan worden toegeschreven aan terugkeerders op basis van een aantal gemakkelijk herkenbare 'Westerse' kenmerken, zoals het onderhouden van internationale contacten of het spreken van andere, 'vreemde' talen, zoals een (ouder) rapport van ASYLOS dit omschrijft:

[citaat https://resources.asylos.eu/sign-in/?redirect_to=/wp-content/uploads/reports/afg2017-05_-_afghanistan_situation_of_young_male_westernised_returnees_to_kabul_december_1.pdf]

In datzelfde rapport van ASYLOS omschrijft Dr. Anicée Van Engeland, Senior Lecturer in International Security aan het Centre for International Security & Resilience van de Universiteit van Cranfield, in detail de perceptie die gepaard gaat met een terugkeer uit het Westen, alsook de invloed van 'Westerse' levensstijl:

[Ibid.]

De factoren die kunnen leiden tot de perceptie dat iemand 'verwesterd' is, zijn dus gebaseerd op kleine, soms triviale gedragsveranderingen of uiterlijke kenmerken, zoals een bepaald accent, een ongepaste manier van kijken, een bepaalde houding of kledingstijl, die echter zeer gemakkelijk te identificeren zijn in de context van de traditionele Afghaanse maatschappij. Vooral Afghanen die op jongere leeftijd, als niet-begeleide minderjarigen, naar Europa zijn gekomen, zoals verzoeker, lijken gevoeliger te zijn voor gedragswijzigingen en lopen als gevolg hiervan meer risico op te vallen in geval van terugkeer naar een land en een maatschappij waar ze geen voeling meer mee hebben, zeker tegen de achtergrond van de huidige situatie na de installatie van de Talibanregering.

Daarbovenop wordt vastgesteld dat hoe langer men in het buitenland geweest is, hoe meer afstand men genomen heeft van de traditionele, conservatief-religieuze Afghaanse levensstijl en hoe moeilijker het is om veranderingen in gedrag en uiterlijk te verbergen of aan te passen en dus hoe waarschijnlijker het is dat men als 'verwesterd' beschouwd wordt door derden.

In het geval van verzoeker moet in dit verband opgemerkt worden dat hij bijna drie jaar geleden Afghanistan heeft verlaten als minderjarige en sedert meer dan twee jaar in België, een Europees, Westers land woont. Hoewel hij intussen meerderjarig geworden is, heeft hij een cruciale periode in zijn persoonlijke, socio-culturele en emotionele ontwikkeling in België en andere Europese, Westerse landen doorgebracht, nota bene, als minderjarige, gescheiden van zijn ouders en andere familieleden.

Eveneens van belang te benadrukken is dat verzoeker in België sinds zijn aankomst steeds school heeft gelopen en o.a. Frans heeft geleerd (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 12). In geval van terugkeer zal hij erg moeten letten op zijn woordgebruik. Hij zal moeten vermijden dat Franse (stop)woorden (zoals 'merci') in zijn taalgebruik sluipen.

Verzoeker wenst te herhalen dat het hierbij niet zozeer van belang is of hij zichzelf 'westers' voelt of zich 'verwesterd' beschouwd, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan en in Europa.

Er moet bovendien rekening gehouden worden met het feit dat de Taliban er een zeer traditionele, religieuze en strikte levensvisie op nahouden. Reeds voor de machtsovername door de Taliban was er een groot risico om gepercipieerd te worden als 'verwesterd' in geval van terugkeer uit het Westen. Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, moet de impact hiervan op het risico wegens toegeschreven verwestering en het leven onder dit Talibanbewind opnieuw beoordeeld worden. De Taliban controleert sinds de overname van de macht het hele Afghaanse grondgebied. Bijgevolg is het risico op toegeschreven verwestering sterk toegenomen onder dit Talibanbewind (zie infra).

Er kan dus eveneens worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van een significant lange periode in België op dergelijk jonge leeftijd, op voldoende ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar

2.2. Risico voor personen die als verwesterd beschouwd worden

2.2.1. Gegronde vrees voor vervolging (artikel 48/3 Vw.)

2.2.1.1. Vervolgingsvrees

Afghanistan riskeert om als 'verwesterd' beschouwd te worden, zoals afgeleid kan worden uit de informatie die bij dit verzoekschrift wordt toegevoegd.

Door een beslissing te nemen, zonder verzoeker opnieuw te horen in het kader van de sterk gewijzigde omstandigheden na het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud, houdt verwerende partij bovendien op geen enkele wijze rekening met belangrijke individuele elementen die aan de basis van de nood aan internationale bescherming liggen, zoals hieronder aan bod zal komen.

Zoals uit het vorige onderdeel blijkt, doet het er bij de beoordeling van de nood aan bescherming niet toe of de teruggekeerde persoon in kwestie werkelijk een mate van verwestering vertoont (door bv. uiterlijke, gemakkelijk te onderscheiden kenmerken) of dat deze kenmerken slechts aan hem toegeschreven worden door anderen (als gevolg van een perceptie die ontstaat na een verblijf in Europa). Sterker nog, uit onderzoek blijkt dat het (langdurig) verblijf in een 'Westers' land voldoende aanleiding kan geven om als 'verwesterd' beschouwd te worden en als gevolg hiervan vervolgd te worden.

In dit onderdeel zal aangetoond worden dat verzoeker enerzijds vervolging vreest op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie (artikel 48/3, §4, b) en e) Vreemdelingenwet) als omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep (artikel 48/3, §4, d) Vreemdelingenwet), als gevolg van een toegeschreven, gepercipieerde dan wel daadwerkelijke mate van 'verwestering'.

Anderzijds loopt verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet), als gevolg van complete sociale uitsluiting, stigma en discriminatie.

Hoewel dit in het licht van de huidige situatie verder en grondiger onderzocht moet worden, kan er op basis van de beschikbare informatie na de machtsovername door de Taliban, redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat deze risico's vandaag actueel en des te prangend zijn, zoals in het slot van dit onderdeel uiteengezet zal worden.

In geval van terugkeer vreest verzoeker vervolging door de Taliban, die sinds de val van de regering midden augustus 2021 de macht over het hele land hebben overgenomen en een door de internationale gemeenschap niet-erkende regering hebben geïnstalleerd, waardoor ze er de feitelijke machthebbers zijn. Reeds vóór de machtsovername door de Taliban wezen verschillende bronnen op het risico dat terugkerende Afghanen liepen omwille van het behoren tot een sociale groep of omwille van (toegeschreven) politieke of religieuze overtuiging.

Reeds vóór de machtsovername door de Taliban erkende Uw Raad in arrestnummer 228.243 van 30 oktober 2019 dat een 'verwesterde' persoon in Afghanistan een risicoprofiel kan zijn en als gevolg hiervan vervolging riskeert:

[citaat voormeld arrest]

De eerder geciteerde UNHCR Eligibility Guidelines beschouwen het profiel van personen die als 'verwesterd' worden gezien als risicoprofiel, onder de categorie van personen die geassocieerd worden met of beschouwd worden als voorstanders van de regering en de internationale gemeenschap, inclusief de internationale strijdkrachten:

[citaat voormelde bron]

UNHCR verwijst in de Eligibility Guidelines uitdrukkelijk naar landeninformatie waaruit blijkt dat Afghanen die uit het Westen terugkeren naar Afghanistan bedreigd, gefolterd en zelfs gedood werden door AGE's (waaronder de Taliban) omdat ze er als 'vreemdelingen' beschouwd werden of als spionnen van een Westers land.

UNHCR identificeerde personen die terugkeerden naar Afghanistan vanuit het Westen toen al als een bijzonder kwetsbare groep die op die basis nood kon hebben aan bescherming:

[citaat

https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf

In een rapport van Asyls van november 2021, na de machtsovername door de Taliban dus, werd eveneens verwezen naar het feit dat UNHCR reeds sinds 2016 wijst op het feit dat Afghanen die als 'verwesterd' gezien worden het risico lopen slachtoffer te worden van gerichte vervolging:

[citaat https://resources.asylos.eu/sign-in/?redirect_to=/wp-content/uploads/reports/asi2021-13.pdf]

Ook EUAA stelt in het eerder geciteerd rapport van na de machtsovername dat de daden waaraan personen, die onder het profiel van 'verwestering' vallen, blootgesteld kunnen worden, kunnen neerkomen op vervolging, met name geweld door familieleden, de maatschappij en gewapende groepen:

[citaat https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf]

Op basis van jarenlang onderzoek heeft Friederike Stahlmann (zie eerder) de ervaringen gedocumenteerd van Afghanen die uit Duitsland zijn gedeporteerd naar Afghanistan.

In het eerder geciteerde OSAR-rapport worden de bevindingen van haar veldonderzoek dat ze tussen 2016 en 2019 heeft uitgevoerd, als volgt samengevat (deze dateren evenwel van vóór de machtsovername door de Taliban, maar vormen niettemin een nuttige leidraad bij de actuele beoordeling van de mogelijke risico's voor personen die als verwesterd beschouwd worden).

Vooreerst is geweld tegen Afghanen die uit het Westen terugkeren niet alleen frequent, maar ook voorzienbaar en doet het zich bijzonder snel voor. Uit een studie blijkt dat bijna alle terugkerende

Afghanen geconfronteerd werden met geweld, waarvan de helft aangaf dat hun lang verblijf in Europa de oorzaak van het geweld was. Een aantal door haar gemonitorde teruggekeerde Afghanen leefden ondergedoken uit vrees om mishandeld of gedood te worden:

[citaat

https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf]

Verder worden terugkerende Afghanen niet enkel het doelwit van de Taliban, maar eveneens van hun familie en de brede Afghaanse bevolking. Ze worden ervan beschuldigd ongelovig ('kafir') te zijn, waardoor ze gestigmatiseerd en gediscrimineerd worden, maar ook het slachtoffer worden van fysiek geweld met soms dodelijke gevolgen:

[Ibid.]

Stahlmann stelde vast dat zelfs het loutere contact met Europeanen tot geweld kan leiden, ongeacht de aard of frequentie van deze contacten. Zo gaf ze het voorbeeld van een Afghaanse man die in elkaar werd geslagen omwille van zijn connecties met Duitse journalisten en werd een Afghaanse familie uit haar huis gezet omdat de terugkeerder gehuwd was met een Duitse vrouw:

[Ibid.]

Daarnaast verhoogt het risico op geweld tussen gemeenschappen omwille van het ontbreken van lokale betrekkingen en de vijandigheid die de gemeenschap vertoont ten aanzien van terugkeerders:

[Ibid.]

Verder stelt ze dat loutere vlucht uit Afghanistan door de Taliban gezien kan worden als verraad, ongeacht de houding die terugkerende Afghanen aannemen ten opzichte van hun beleid:

[Ibid.]

Bovendien rapporteerden meerdere terugkerende Afghanen dat ze in hun dagelijkse leven bedreigd, achtervolgd of zelfs aangevallen werden door onbekenden die hen als ongelovigen of verraders beschouwden:

[Ibid.]

Verder is er sprake van een groot risico op intrafamiliaal geweld, waarbij vermoedens van vreemd gedrag voldoende zijn om te leiden tot uitsluiting of fysiek geweld. Ook mannen die in het buitenland gehuwd waren, zonder toestemming van beide families, werden het slachtoffer van vervolging:

[Ibid.]

F. Stahlmann stelt dat het loutere verblijf in Europa een reden is voor vervolging door de Taliban. Het verblijf en de vlucht naar Europa wordt door de Taliban gezien als een daad van politiek verzet (zie ook *infra*). Voor de Taliban doet het er in dit opzicht niet toe of de persoon in kwestie al dan niet 'verwesterd' is; het feit dat ze op de hoogte zijn van de reis naar Europa of dat er een vermoeden is van niet-islamitisch gedrag in Europa kan voldoende zijn om vervolgd te worden:

[Ibid.]

Ten slotte blijkt uit verschillende bronnen dat terugkerende Afghanen een hoger risico lopen om gerekruteerd te worden door gewapende groeperingen:

[Ibid.]

Het OSAR-rapport vermeldt eveneens verschillende concrete gevallen waarin terugkerende Afghanen geconfronteerd werden met (dodelijk) geweld, en dit omwille van uiteenlopende redenen, zoals een verblijf in Europa, het feit dat ze geen baard droegen of nog verdacht werden van samenwerking met 'ongelovigen':

[Ibid.]

Zoals eerder aan bod kwam, heeft Friederike Stahlmann de resultaten van haar jarenlange onderzoek in juni 2021 geactualiseerd in een nieuw rapport, waarin de meest recente onderzoeksresultaten verzameld zijn over de teruggekeerde Afghanen die ze heeft opgevolgd tot en met november 2020. In dat rapport, *Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans* (Ervaringen en perspectieven van gedeporteerde Afghanen in de context van de huidige politieke en economische ontwikkelingen in Afghanistan), heeft ze de ervaringen gedocumenteerd van 113 van de 908 Afghanen die tussen december 2016 en maart 2020 uit Duitsland (gedwongen) zijn teruggekeerd naar Afghanistan.³¹

Ook uit deze geactualiseerde onderzoeksresultaten blijkt duidelijk dat Afghanen die uit het Westen terugkeren het risico op vervolging lopen.

De meerderheid van de door haar onderzochte teruggekeerde Afghanen hebben te maken gehad met geweld tegen henzelf of tegen hun familieleden louter omwille van hun vlucht naar, hun verblijf in of hun deportatie uit Europa. Stahlmann stelt dat ze door de Taliban bijvoorbeeld als vijanden beschouwd worden en daarom vervolgd worden omdat ze naar Europa waren gevlucht. Volgens haar vormt de beschuldiging van 'verwestering', van 'immoreel' gedrag in Europa, alsmede van afvalligheid van de islam, door omgang met ongelovigen, niet alleen een bedreiging die uitgaat van de bevolking en de Taliban, maar ook van hun eigen familieleden.

Een ander belangrijke risico dat Stahlmann documenteert, is het risico op geweld dat voortvloeit uit de vaak onbetaalde schulden aan schuldeisers die zijn opgebouwd voor de financiering van de vlucht naar Europa. De veronderstelling dat Afghanen die uit Europa terugkeren vermogend zijn, verhoogt het risico op criminele aanvallen nog meer. Al deze gevaren bedreigen vervolgens ook de familieleden van de terugkeerders. De sociale uitsluiting (zie ook verder) die zij door deze gevaren ondervinden, en de stigmatisering omwille van hun 'verwesterd' gedrag, vergroten het risico om slachtoffer te worden van algemeen geweld, door misdaad of vervolging om andere redenen.

Meer dan zestig procent van de teruggestuurde Afghanen in haar onderzoek werd getroffen door geweld na terugkeer. Hoewel de meesten wel speciale bescherming konden krijgen in schuilplaatsen die door particulieren in Duitsland werden betaald, kwam over het algemeen ongeveer 90 procent in aanraking met gewelddaden.

Ook schatte Stahlmann zelfs toen al in dat de terugtrekking van de internationale troepen en een eventueel vredesverdrag niets zou veranderen aan het gebrek aan perspectief voor Afghaanse terugkeerders. Bij deze inschatting werd uiteraard geen rekening gehouden met de gebeurtenissen die zich een aantal maanden later hebben voorgedaan en zo mogelijk een nog grotere impact zullen hebben op de situatie van Afghanen die na een verblijf in het Westen terugkeren naar Afghanistan.

In haar rapport, vat ze deze bevindingen als volgt samen:

[Ibid.]

Uit de bij dit verzoekschrift gevoegde objectieve en betrouwbare landeninformatie blijkt duidelijk dat in Afghanistan een 'verwesterde' persoon een risicoprofiel is en als gevolg hiervan vervolging riskeert. Het maakt daarbij niet uit of die persoon daadwerkelijk 'verwesterd' is of dat dit hem louter wordt toegeschreven als gevolg van zijn verblijf in Europa.

2.2.1.2. Vervolgingsgronden

Er bestaan in het geval van de vervolgingsvrees van verzoeker meerdere aanknopingspunten met de gronden van vervolging zoals bepaald in het Verdrag van Genève. Zo kunnen teruggekeerde, 'verwesterde' Afghanen vervolgd worden zowel omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging of religie als omwille van het behoren tot een specifieke groep van verwesterde Afghanen.

Het criterium van politieke of religieuze overtuiging heeft betrekking op kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker, waarvan niet mag worden gevraagd dat hij dit opgeeft.

De Kwalificatierichtlijn vereist een ruime interpretatie van het begrip politieke overtuiging. Zo stelt artikel 10, §1, e) van deze richtlijn:

[citaat voormeld artikel]

Artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn lijst de potentiële actoren van vervolging of ernstige schade op:

[citaat voormeld artikel]

Hierbij doet het er niet toe of de politieke overtuiging, in de zin van artikel 10, §1, e), al dan niet gelinkt is aan de Staat of het overheidsbeleid, maar moet deze overtuiging verband houden met één van de potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden. Het feit dat Afghanen het land hebben verlaten omwille van problemen met de Taliban kan gepercipieerd worden als een daad van verzet tegen het beleid en de methodes van de Taliban, waardoor Afghanen kunnen blootgesteld worden aan daden van vervolging (zie ook eerder).

Uw Raad kent in diens arrest nr. 245.004 van 27 november 2020 de vluchtelingenstatus toe aan de verzoekende partij omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat deze wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging:

[citaat voormeld arrest]

Ook in het arrest nr. 232.252 van 5 februari 2020 oordeelde uw Raad reeds dat er een vrees voor vervolging bestond vanwege de vermeende politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet:

[citaat voormeld arrest]

Verder kan ook een religieuze overtuiging toegeschreven worden aan terugkerende Afghanen. Hierboven werd reeds uitvoerig uiteengezet dat vele Afghanen, na aankomst in Europa, de islam aan de kant hebben geschoven, hetzij door zich tot een andere religie te wenden, hetzij door het afbouwen van religieuze praktijken zoals bidden of vasten. Ook Afghanen die nog steeds moslim zijn kunnen gepercipieerd worden als niet-religieus door de Taliban, wat kan leiden tot daden van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Volgens de Kwalificatierichtlijn doet het er niet toe of de persoon in kwestie effectief deze overtuiging toegedaan is:

[citaat artikel 10, punt 2, van de Richtlijn 2011/95/EU]

Verder vormt de groep van jonge, verwesterde Afghanen een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet. Een groep vormt onder meer een specifieke sociale groep indien leden van die groep een kenmerk delen dat voor de identiteit of morele integriteit dermate fundamenteel

is dat niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en de groep bovendien in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (artikel 48/3, §4, d) Vreemdelingenwet).

Hierboven werd reeds uiteengezet op welke vlakken jonge Afghanen beïnvloed kunnen worden door de Westerse cultuur. Sommige van deze nieuwe waarden of gewoonten zijn zodanig fundamenteel geworden voor hun identiteit dat de personen in kwestie moeilijk hun plaats kunnen vinden binnen de traditionele Afghaanse samenleving, en op die manier zeer snel het doelwit kunnen worden van de Taliban.

EUAA stelt dat in sommige gevallen de vervolging inderdaad ingegeven kan zijn door religie en/of (vermeende) politieke overtuiging of zelfs het behoren tot een bepaalde sociale groep. Personen die onder dit profiel vallen, kunnen bijvoorbeeld een gegronde vrees hebben voor vervolging op grond van een gemeenschappelijke eigenschap of overtuiging die zo fundamenteel is voor de identiteit of het geweten dat zij niet gedwongen mogen worden er afstand van te doen (verzet tegen culturele, sociale of religieuze normen en de onwil om daaraan te voldoen). Ook 'verwesterde' personen die terugkeren kunnen in de Afghaanse context - zeker nadat de Taliban aan de macht is gekomen - beschouwd worden als personen met een eigen identiteit, omdat zij als anders kunnen worden beschouwd (zie eerder) en door de omringende samenleving met stigmatisering kunnen worden geconfronteerd (zie verder):

[citaat https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf]

Zoals hierboven gesteld, meent Afghanistan-experte Friederike Stahlmann dat het verblijf en de vlucht naar Europa door de Taliban gezien kan worden als een daad van politiek verzet. Voor de Taliban doet het er in dit opzicht niet toe of de persoon in kwestie al dan niet 'verwesterd' is; het feit dat ze op de hoogte zijn van de reis naar Europa of dat er een vermoeden is van niet-islamitisch gedrag in Europa kan voldoende zijn om vervolgd te worden:

[citaat

https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf]

Zoals eerder gesteld, is het volgens Friederike Stahlmann niet noodzakelijk een sterk veranderd gedrag, maar het verblijf in het Westen zélf dan aan de basis van het gevaar ligt:

[Ibid.]

Verder stelt Friederike Stahlmann dat de notie van 'ongelovige' niet noodzakelijk gelinkt is aan religie maar ook een uiting van politiek verzet kan zijn, in die zin dat de persoon in kwestie zich - werkelijk of gepercipieerd - tegen het beleid van de Taliban gekeerd heeft, zowel op religieus als op politiek vlak:

[Ibid.]

De perceptie van 'verwesterd' te zijn heeft, zoals in deel 1 uiteengezet, betrekking op gemakkelijk herkenbare kenmerken die zodanig verbonden zijn aan de identiteit en het gedrag van verzoeker, als gevolg van zijn verblijf in Europa, dat zij uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen zijn in geval van terugkeer. Daarom is het, in het geval van verzoeker, op basis van de hierboven geciteerde informatie, eveneens uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk om te ontkomen aan de perceptie van 'verwesterd' te zijn. Hieruit volgt dat verzoeker voldoende aannemelijk maakt dat een van de vervolgingsgronden hem hoe dan ook zal worden toegedicht door de Taliban, die in casu de actor van vervolging is.

Naar analogie met de situatie in Somalië, wijst verzoeker in dit verband nog op hetgeen het EHRM heeft vastgesteld in de zaak Sufi en Elmi, met betrekking tot de eis of het redelijk is van iemand te verwachten zich te gedragen volgens conservatieve religieuze en sociale voorschriften:

[citaat voormeld arrest, §§ 275-277]

Opvallend is dat het EHRM benadrukt dat het risico nog groter is voor Somaliërs die lang genoeg uit het land zijn weggeweest en als 'verwesterd' gezien worden. Zoals hierboven reeds beschreven, kan een parallel worden getrokken voor Afghaanse onderdanen die door de Taliban beschouwd kunnen worden als 'verwesterd'. Door de strikte interpretatie van de shariawet vallen ze nog meer op, waardoor het risico op vervolging sterk wordt vergroot.

2.2.2. Stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting (artikel 48/4, §2, b) Vw.)

Zoals hierboven in detail werd uiteengezet, lopen gepercipieerd 'verwesterde' Afghanen, zoals van verzoeker kan aangenomen worden, in geval van terugkeer vooreerst het risico op vervolgingsdaden in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Daarnaast riskeren zij eveneens geconfronteerd te worden met een ernstig wantrouwen door de gemeenschap, met stigmatisering, discriminatie en sociale en familiale uitsluiting tot gevolg. Hierdoor dreigen Afghanen die terugkeren uit het Westen in een situatie van extreme materiële deprivatie te belanden, die hen niet in staat stelt een menswaardig leven te leiden, waardoor aan de minimumgrens van ernst van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet (als equivalent van artikel 3 EVRM) voldaan is.

Dit blijkt uit volgende vaststellingen die eveneens in de eerder geciteerde bronnen worden gedaan, zoals ten eerste het meest recente rapport van Friederike Stahlmann.

Zij wijst erop dat teruggestuurde Afghanen geen realistische kans hebben om in hun levensonderhoud te voorzien vanwege hun sociale uitsluiting. Bovendien wijst ze op de extreme armoede waarmee 93% van de Afghaanse bevolking reeds te kampen had nog vóór de snelle escalatie van de precare humanitaire situatie na de machtsovername door de Taliban. Friederike Stahlmann stelt vast dat 75% van de teruggestuurde Afghanen hoofdzakelijk van particuliere steun uit het buitenland leefde, slechts één man had een baan met een leefbaar loon en bijna 15% was gedeeltelijk of permanent dakloos en had geen beschutting tegen de weersomstandigheden. De tijdelijke en gedeeltelijke financiering via terugkeerbijstand, waartoe slechts enkele repatrianten toegang hebben, had ook in 2021, nog voor de val van de Afghaanse regering, geen effect op het gebrek aan vooruitzichten en bescherming, volgens Stahlmann. Voor degenen die in Afghanistan geen sociaal of familiaal netwerk hebben, dat permanent in staat en bereid is om hen te ondersteunen, noch de kans om met een visum het land te verlaten, noch de middelen om te vluchten, bestaat de enige overlevingsstrategie er meestal in zich aan te sluiten bij gewapende groeperingen of criminele bendes:

[citaten https://www.diakonie.de/fileadmin/user_upload/Diakonie/PDFs/Journal_PDF/AFG_Monitoring-Studie_FINAL.pdf]

*Naast het feit dat 'verwesterde' terugkeerders binnen de gemeenschap gezien dreigen te worden als 'besmet', rust er ook een 'mislukkingsstigma' op hen (stigma of failure). Dit wordt besproken door Schuster en Majidi in hun artikel *Deportation Stigma and Re-migration*.⁴² Migratie naar Europa schept verwachtingen binnen de Afghaanse gemeenschap, aangezien Europa wordt gezien als een bestemming die veel kansen biedt. Als een persoon dan terugkeert, wordt dit vaak gezien als een bewijs van criminaliteit of van luiheid en wordt de terugkeerder beschouwd als een mislukking. Zelfs binnen zijn of haar familie kan de terugkeerder slachtoffer worden van dit 'stigma of failure', bijvoorbeeld omdat de familie veel geld heeft betaald voor de reis naar Europa.⁴³ Het beschikken over sociale en familiale netwerken is echter essentieel om te overleven in de Afghaanse samenleving.⁴⁴*

Ook EUAA en OSAR merken op dat stigma en sociaal-maatschappelijk isolement deel uitmaken van de behandeling van Afghanen die terugkeren uit het Westen:

[citaat https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf]

[citaat

https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf]

[citaat

https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf]

Oudere informatie bevestigt het stigma en de sociale uitsluiting, zelfs door de eigen familie, in geval van terugkeer uit het Westen, met bijkomende ontbering, problemen en risico's voor maatschappelijke re-integratie tot gevolg. Zoals Afghanistan-experte professor Anicée Van Engeland in het verleden vaststelde, kunnen deze redenen voor uitsluiting op basis van verblijf in Europa ogenschijnlijk triviaal zijn:

[citaat https://resources.asylos.eu/sign-in/?redirect_to=/wp-content/uploads/reports/afg2017-05_-_afghanistan_situation_of_young_male_westernised_returnees_to_kabul_december_1.pdf]

Ook uit het onderzoek van de wetenschappers Ceri Oeppen en Nassim Majidi uit 2015 naar vrijwillig teruggekeerde Afghanen uit Europa blijkt dat re-integratie een langdurig en complex proces is dat verschillende praktische en sociaal-culturele elementen omvat, en afhankelijk is van lokale sociale netwerken en sociaal kapitaal. Verder blijkt ook uit Van Houte's studie uit 2016 dat terugkerende Afghanen met een zwakkere maatschappelijke 'inbedding' meer kans hadden om zich onbeschermd te voelen tegen algemeen geweld en sterk afhankelijk zijn van een familiaal netwerk.

Het stigma dat met een terugkeer gepaard gaat lijkt in de huidige omstandigheden des te pertinent te zijn, nu ervan uitgegaan kan worden dat de door de Taliban volledig gecontroleerde samenleving nog sterker teruggeplooid is op traditionele levens- en zienswijzen. Het is daarom niet uitgesloten dat met dit stigma sociaal maatschappelijke uitsluiting, verregaande discriminatie of zelfs onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing gepaard gaat. Minstens moet dit in het licht van de veranderde omstandigheden grondiger en beter onderzocht worden, nu blijkt dat Afghaanse terugkeerders zelfs onder het vorige, democratisch verkozen bewind met stigma en discriminatie geconfronteerd werden.

Hoewel verder en grondiger onderzoek zich opdringt om te weten in welke mate de discriminatie en stigmatisering die Afghanen die uit het Westen terugkeren onder het huidige Talibanbewind kan uitmonden in foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, waardoor er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, kan ook in dit opzicht louter op basis van de eerder beschikbare informatie vastgesteld worden dat verzoeker actueel niettemin een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet.

Er zijn bovendien aanwijzingen dat dit, gebaseerd op rapporten van vóór de val van de Afghaanse regering, vandaag nog meer het geval kan zijn dan ervoor – wat in het volgende onderdeel verder aan bod komt.

In ieder geval moeten deze omstandigheden onderzocht en geanalyseerd worden in het licht van de nu al catastrofale gevolgen die de machtsovername door de Taliban heeft betekend voor de hiervoor al zeer precaire humanitaire situatie in Afghanistan, met o.a. een zo goed als volledig ingestorte Afghaanse economie en een ongeziene humanitaire crisis (zie infra).

2.2.3. Actueel voldoende aanwijzingen voor een gegronde vervolgingsvrees of het lijden van ernstige schade voor als 'verwesterd' beschouwde personen

Ook na de machtsovername door de Taliban bestaat er een redelijk en gegrond vermoeden dat personen die als verwesterd beschouwd worden, zoals verzoeker, een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade in de zin van respectievelijk artikel 48/3 en artikel 48/4 Vreemdelingenwet lopen.

Ten eerste wijst een Country Policy and Information Note van UK Home Office van februari 2022 hierop, volgens hetwelk personen die geacht worden de culturele of religieuze voorschriften overschreden te hebben (waaronder ook personen die als "verwesterd" worden beschouwd) risico lopen op mensenrechtenschendingen, waaronder moord, foltering, bedreiging en intimidatie. Volgens dat rapport wijst huidige informatie erop dat personen die het risico lopen te worden vervolgd omdat zij zich niet schikken naar de strikte interpretatie die de Taliban aan de sharia geven ook de personen omvat die als 'verwesterd' beschouwd worden na een periode in het Westen te hebben doorgebracht:

[citaat

https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1069647/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf

EUAA herneemt in de Country Guidance van november 2021 eerst kort de eerder samengevatte risico's voor Afghanen die als 'verwesterd' beschouwd worden, om dan te besluiten dat er, ondanks de beperkte informatie, voldoende aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de Taliban er een zeer strikte naleving van de sharia op zullen nahouden, zoals o.a. blijkt uit hun verklaringen:

[citaat https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf]

Minstens moet het huidige risico grondiger onderzocht worden in het licht van de huidige situatie na de overname en met inachtnaam van omstandigheden die van invloed zijn op het risico, zoals ook EUAA in het eerder geciteerde Country Guidance rapport van november 2021 stelt:

[citaat https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf]

In een rapport van OSAR over Afghaanse risicoprofielen, dat eveneens van na de machtsovername dateert, wordt ook nog gesteld dat Afghanen die terugkeerden vanuit het Westen reeds vóór de machtsovername blootgesteld werden aan vervolging omdat ze als 'verwesterd' gezien werden en dat verwacht wordt dat deze potentiële dreiging onder het nieuwe, conservatief-religieuze regime zal blijven bestaan:

[citaat

https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/211031_AFG_Update_Gefaehrdungsprofile_FR.pdf

Verder stelt ook EUAA in het door verwerende partij geciteerde rapport van januari 2022 (p. 56-57) dat het risico voor Afghanen die Afghanistan hebben verlaten erin bestaat dat ze gezien zullen worden als personen die geen islamitische waarden hebben of op de vlucht zijn voor dingen die ze hebben gedaan en dat enkel Afghanen die het land verlaten hebben uit economische redenen (en dus op legale wijze om in het buitenland te werken) getolereerd worden.

Uw Raad herneemt deze passage in diens arrest met arrestnummer 270.813 van 31 maart 2022:

[citaat voormeld arrest]

Dat het beleid van de Taliban erop gericht is economische migratie te tolereren en 'illegale' migratie naar het Westen te bestraffen, wordt bovendien bevestigd in recentere berichtgeving, waaruit blijkt dat de bewegingsvrijheid sterk aan banden wordt gelegd. De de facto-regering heeft recent verklaard dat het beperkingen oplegt aan Afghanen die het land willen verlaten en dat het Afghanen verbiedt het land te verlaten, tenzij hun bestemming bekend is:

[citaat <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/taliban-restrict-afghans-going-abroad-draws-criticism-uk-envoy-2022-02-28/>]

De woordvoerder van de Taliban verduidelijkte dat het verbod enkel geldt voor Afghanen die zonder duidelijke bestemming, illegaal het land zouden verlaten en niet voor economische redenen (wat een inkomen voor het land betekent), met een paspoort:

[citaat <https://tolonews.com/index.php/afghanistan-176922>]

Het is nog niet duidelijk welke straffen de Taliban voorziet voor het overtreden van deze regel, maar dat deze aankondiging verontrustend lijkt voor de terugkeer van personen die het land op illegale wijze verlaten hebben, hoeft geen betoog.

In ieder geval zullen de Taliban in geval van terugkeer onvermijdelijk te weten komen dat verzoeker in het Westen heeft verbleven.

Verzoeker verliet Afghanistan zonder dat hij een Afgaans paspoort had op dat moment. Indien hij nu terug dient te reizen naar Afghanistan, zal dit met ofwel een Afgaans paspoort zijn dat afgeleverd werd door de ambassade in Brussel ofwel met een laissez-passer (afgeleverd door diezelfde ambassade in Brussel of door de Belgische overheid), hetgeen hoe dan ook zijn verblijf in het Westen verraadt.

Indien verzoeker met het vliegtuig reist, zal zijn vliegticket ook een indicatie zijn van zijn verblijf in het Westen. Bij aankomst in de door de Taliban gecontroleerde luchthaven in Kabul, is het eenvoudig voor de feitelijke autoriteiten om de herkomst van verzoeker te achterhalen. Indien hij over land zou reizen (voor een deel van zijn reis), kunnen de stempels in zijn paspoort of laissez-passer roet in het eten strooien en dreigt hij bij checkpoints aan een controle onderworpen te worden.

Daarbij komt dan nog dat verzoeker niet één controle van de Taliban zal moeten passeren, maar verschillende, zowel op de luchthaven, als tijdens zijn verdere reis naar zijn regio van herkomst. Hierdoor loopt verzoeker extra risico om opgemerkt te worden door de Taliban, te meer in geval van een identiteitscontrole of een eenvoudige ondervraging waarmee ontdekt kan worden dat hij in het Westen verbleven heeft (op basis van zeer gemakkelijk herkenbare eigenschappen, zoals hierboven uiteengezet). De landsgrenzen worden namelijk streng bewaakt door de Taliban, zoals ook door de het Europees Parlement in een resolutie wordt benadrukt:

[citaat https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2021-0393_NL.html]

Afghanistan worden sterk gecontroleerd bij de checkpoints van de Taliban:

[citaat <https://www.ecoi.net/en/document/2068625.html>]

Volgens de VN Hoge Commissaris voor de Mensenrechten, is er sprake van een onnodig of onevenredig gebruik van geweld door de Taliban tijdens protesten, huiszoekingen en bij controleposten, dat tot doden en gewonden heeft geleid:

[citaat <https://www.ecoi.net/en/document/2068625.html>]

Het risico om als verwesterd beschouwd te worden aan deze controleposten is nog groter doordat de Taliban een verregaande controle uitvoert op de smartphones van Afghanistan, waarbij ze kijken naar persoonlijke foto's en video's, contacten en sociale media-accounts. De aanwezigheid van muziek of video's kan al leiden tot geweld door de Taliban, laat staan foto's die in het Westen zijn getrokken of Westerse muziek die erop zou staan. De recente berichten over de huis-aan-huis huiszoekingen⁶¹, vergeldingsacties die de Taliban uitvoeren en de mensenrechtenschendingen die nog steeds op grote schaal gepleegd worden,⁶² beloven evenmin veel goeds.

Verzoeker loopt dan ook een groot risico bij controle van zijn smartphone. Doordat verzoeker verschillende checkpoints van de Taliban zal moeten passeren, loopt hij een verhoogd risico om opgemerkt te worden door de Taliban, en bijgevolg ook om gepercipieerd te worden als verwesterd.

[citaat <https://www.gov.uk/government/publications/afghanistan-country-policy-and-information-notes/country-police-and-information-note-fear-of-the-taliban-afghanistan-february-2022-accessible>]

Tot slot moet vastgesteld worden dat ook Uw Raad in arrestnummer 270.813 van 31 maart 2022 bevestigd heeft dat er een groot verschil bestaat tussen wat de Taliban zegt en uiteindelijk doet:

[citaat voormeld arrest]

2.3. Ontbreken van enig onderzoek naar elementen die wijzen op 'verwestering' en naar de mogelijke risico's in dat verband

Gelet op de uitgebreide en gedetailleerde informatie over het risico op vervolging, in het bijzonder door de Taliban, vóór het huidige regime en de beschikbare informatie sinds de machtsovername door de Taliban met betrekking tot huidige, strikt conservatief-religieuze bewind, kan redelijkerwijs vermoed worden dat het risico op vervolging omwille van 'verwestering' actueel en reëel is.

Hoewel er redelijkerwijs vermoed kan worden dat Afghanistan die uit het Westen terugkeren vandaag een ernstig risico op vervolging lopen door bedreiging, foltering, afpersing, ontvoering of moord omwille van het feit dat ze als 'verwesterd' beschouwd worden (zie supra), stelt verzoeker vast dat verwerende partij bij diens beoordeling op geen enkele wijze onderzocht heeft of verzoeker in geval van terugkeer riskeert om als verwesterd beschouwd te worden, noch heeft het de reële risico's in dat geval onderzocht.

Artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet legt nochtans de verplichting op om het onderzoek op objectieve en individuele wijze te beoordelen en daarbij rekening te houden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop de beslissing genomen wordt, alsook de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker (in casu een gepercipieerde 'verwestering'), de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen.

Verwerende partij heeft nagelaten te onderzoeken of verzoeker bij een eventuele terugkeer riskeert om als 'verwesterd' beschouwd te worden, laat staan wat de risico's zijn die daaraan verbonden zijn. Het heeft verzoeker hier niet over gehoord of bevestigd. Ook al vond het persoonlijk onderhoud plaats vóór deze

gebeurtenissen, had verwerende partij van de mogelijkheid gebruik kunnen en moeten maken om verzoeker in het licht van deze omstandigheden opnieuw te horen, wat het nagelaten heeft. Verwerende partij heeft evenmin de landeninformatie met betrekking tot deze risico's in het licht hiervan beoordeeld en laat dit dan ook volledig buiten beschouwing in de bestreden beslissing.

Door deze elementen links te laten liggen en op geen enkele wijze te onderzoeken, schiet verwerende partij schromelijk tekort aan diens onderzoeksplicht en is het erg onzorgvuldig te werk gegaan bij het voorbereiden van de bestreden beslissing.

Hoewel het in feite niet ondenkbaar is dat iedere persoon die terugkeert uit het Westen in Afghanistan het risico loopt op vervolging onder het huidige Talibanbeleid (zoals dat blijkt uit de bij dit verzoekschrift geciteerde landeninformatie), heeft verwerende partij evenmin enig onderzoek gevoerd naar het profiel van verzoeker om te beoordelen in welke mate er in zijn hoofde sprake is van elementen van 'verwestering' en laat het dit volledig buiten beschouwing in de bestreden beslissing.

Nochtans stelt EUAA uitdrukkelijk dat de situatie van personen die als 'verwesterd' beschouwd worden, beoordeeld moet worden in het licht van de recente machtsovername door de Taliban, waarbij rekening gehouden moet worden met de individuele omstandigheden. Voorts moet volgens EUAA, bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat verzoeker aan vervolging zal worden blootgesteld, rekening gehouden worden met omstandigheden die van invloed zijn op het risico, zoals het geslacht, gedragswijzigingen, regio van herkomst, afkomst uit een conservatief milieu, leeftijd (voor kinderen kan het moeilijk zijn om zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse sociale beperkingen en religieuze voorschriften), de zichtbaarheid van verzoeker, enz.:

[citaat https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf]

Uit het eerder geciteerde arrest van Uw Raad blijkt nochtans dat zowel het profiel, als de objectieve landeninformatie en de elementen die wijzen op een mate van 'verwestering' een grondig individueel onderzoek door het CGVS vereisen, waarbij het aangewezen is om verzoeker te horen om te onderzoeken of er mogelijks elementen zijn die kunnen wijzen op 'verwestering', quod non incasu:

[citaat RvV 30 oktober 2009, nr. 228 243]

In het arrest met arrestnummer 270.813 van 31 maart 2022, komt Uw Raad eveneens tot de conclusie dat het verzoek om internationale bescherming vanuit het oogpunt van de huidige, gewijzigde situatie in Afghanistan en de bijgebrachte landeninformatie over de situatie van Afghaanse terugkeerders uit het buitenland moet beoordeeld worden. Uw Raad stelde vast dat verwerende partij heeft nagelaten een zorgvuldig onderzoek te voeren of dit element ten gevolge van de gewijzigde context een feit is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt:

[citaat voormeld arrest]

In casu is verzoeker niet gehoord geweest over deze elementen in het licht van de gewijzigde situatie en heeft het CGVS hier geen enkel onderzoek naar gevoerd.

Sterker nog, in de bestreden beslissing legt verwerende partij de verantwoordelijkheid voor het aandragen van elementen die wijzen op een concrete impact van de machtsovername door de Taliban op de persoonlijke situatie van verzoeker uitsluitend bij verzoeker zelf, dit terwijl verwerende partij op basis van de vrij raadpleegbare gedetailleerde bronnen van landeninformatie zelf tot de conclusie had kunnen komen dat er wél sprake kon zijn van voldoende elementen die wijzen op een eventuele nood aan bescherming, waaruit het minstens had kunnen afleiden dat verder onderzoek noodzakelijk was.

Dat verzoeker zélf deze elementen had moeten aanreiken, is, in de context van de sterk gewijzigde omstandigheden in Afghanistan, een ernstige miskennen van de medewerkings- én van de onderzoeksplicht die op verwerende partij ex. artikel 48/6 Vreemdelingenwet rust.

Verzoeker meent bovendien dat uit de hierboven bijgevoegde informatie duidelijk afgeleid kan worden dat er daadwerkelijk voldoende redenen zijn om aan te nemen dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vervolgingsvrees in geval van terugkeer en dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Verzoeker benadrukt nogmaals dat ook UNHCR van mening is dat het omwille van het gebrek aan betrouwbare objectieve landeninformatie momenteel niet mogelijk is om met zekerheid vast te stellen dat Afghaanse asielzoekers geen nood hebben aan internationale bescherming, terwijl het daarentegen wel mogelijk is om wel een nood aan internationale bescherming vast te stellen op basis van het profiel van de verzoeker en de voorlopig beschikbare landeninformatie.

Op basis van de eerder beschikbare en uitgebreid gedocumenteerde landeninformatie omtrent de risico's voor (gepercipieerd) 'verwesterde' personen en de behandeling ervan door de Taliban, zijn er gegronde redenen om te vermoeden dat deze personen, ook onder het huidige Talibanbewind nog steeds een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade lopen.

3. DE SOCIO-ECONOMISCHE EN HUMANITAIRE SITUATIE IN AFGHANISTAN IN TOEPASSING VAN ARTIKEL 48/4, §2, b) VREEMDELINGENWET

3.1. *Inleiding: machtsovername taliban, precare humanitaire situatie en onderzoek naar het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet*

Verwerende partij stelt dat het in de bestreden beslissing heeft onderzocht of de algemene socio-economische en humanitaire situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet vallen.

Het verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie waaruit volgt dat de ernstige schade ex. artikel 48/4 Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verwerende partij concludeert dat, hoewel het de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet betwist, er niet gesteld kan worden dat deze te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Uit een analyse van de beschikbare informatie leidt verwerende partij af dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en dat deze het resultaat is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Verder verwijst verwerende partij naar het 'uiterst uitzonderlijke' karakter van de toepassing van artikel 3 EVRM in dit soort gevallen.

n een arrest nr. 270.813 van 31 maart 2022 heeft Uw Raad zich voor het eerst sinds de machtsovername door de taliban in Afghanistan in augustus 2021 ten gronde uitgesproken inzake een verzoek om internationale bescherming van een Afghaanse burger.

Uw Raad onderzoekt in dit arrest onder meer de vraag of de algemene precare socio-economische en humanitaire situatie sinds de machtsovername door de Taliban overwegend door de gedragingen van deze groepering veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals bepaald in artikel 48/5, §1 Vreemdelingenwet en, dan wel of deze situatie het gevolg is van andere factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor het eerder een situatie betreft gelijkaardig aan de situatie die in het arrest S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk van het EHRM werd vastgesteld. In het eerste geval valt deze situatie volgens Uw Raad wel onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet, in het tweede geval niet.

Uit een analyse van de in het kader van dat beroep neergelegde bronnen, wijst Uw Raad er vooreerst op dat er een groot gebrek aan informatie is over de situatie in het land en over de bedoelingen van de taliban en dat de bevindingen over de gedragingen en de bedoelingen van de Taliban slechts voorlopig zijn en nog geen definitief zicht geven over de representativiteit ervan voor de toekomst. Uw Raad stelt vast dat de beschikbaarheid van bronnen ter plaatste en open bronnenmateriaal beperkt is en dat vooral de verslaggeving over gebeurtenissen in andere gebieden dan Kaboel schaars is. Hieruit concludeert het dat de voorgelegde rapporten uiterst zorgvuldig en met de nodige terughoudendheid gelezen moeten worden. Uw Raad stelt vast dat niet kan blijken in welke mate verwerende partij rekening heeft gehouden met voormelde kritische bemerkingen opgenomen in het rapport op basis waarvan zij haar beoordeling van de humanitaire situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet steunt: [citaat voormeld arrest]

In casu meent verzoekende partij dat eenzelfde conclusie kan weerhouden worden wat de beoordeling van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan betreft, aangezien de conclusie van verwerende partij geenszins verschillend is. Net zoals Uw Raad eerder heeft vastgesteld, kan ook in casu niet blijken in welke mate verwerende partij rekening heeft gehouden met de kritische bemerkingen omtrent de beschikbaarheid van betrouwbare bronnen ter plaatse.

Te meer nu verzoeker informatie met dit verzoekschrift zal bijbrengen die wel degelijk een duidelijk zicht zal kunnen bieden op de precare socio-economische en humanitaire situatie en de oorzaken hiervan, meent hij dat verwerende partij een onvoldoende grondig, zorgvuldig en correcte beoordeling van de gewijzigde humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan heeft gevoerd en voornamelijk dan van het feit dat deze het gevolg is van de machtsovername door de Taliban.

Het zorgvuldig en met de nodige terughoudendheid beoordelen van het beschikbare bronmateriaal, vereist een volledige, grondige en correcte beoordeling van de huidige situatie in Afghanistan.

Uw Raad geeft een nauwkeurige samenvatting van de gewijzigde omstandigheden na en de gevolgen van de machtsovername door de Taliban, die van essentieel belang is voor de beoordeling van de huidige precare socio-economische humanitaire situatie:

[Ibid.]

Uw Raad besluit dat uit deze informatie blijkt dat de Afghaanse economie ingestort is vanwege de machtsovername door de Taliban na een decennialang gewapend conflict, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de opschorting van niet-humanitaire hulpstromen en sancties, de droogte en strenge winters, de covid19-pandemie, de

verlamming van het bankwezen en het financiële stelsel, maar ook wegens gedragingen van de de-facto-overheid ter plaatse, die vaak erg verschillen van hun officiële verklaringen. Als gevolg, stelt Uw Raad, heeft dit geleid tot de stopzetting van internationale hulp en de bevrozing van Afghaanse reserves in het buitenland, die echter geen acties van actoren in de zin van artikel 48/5 Vreemdelingenwet vormen. Wel, stelt Uw Raad, is het van belang vast te stellen dat de sancties genomen zijn in navolging van specifieke gedragingen van de huidige feitelijke regering van Afghanistan, waardoor er nagegaan moet worden of dit geen indicatie is dat deze feitelijke regering zich bezondigt aan bepaalde gedragingen die aanleiding geven tot de huidige precare socio-economische omstandigheden, in welk geval er wel sprake kan zijn van een actor in de zin van artikel 48/5:

[Ibid.]

Verder stelt Uw Raad nog dat er onderzocht moet worden of het gewapend conflict en het geweld dat door de Taliban gebruikt werd om aan de macht te komen, niet heeft geleid tot een situatie waarbij het voor de bevolking bijzonder moeilijk was om aan landbouw te doen:

[Ibid.]

Uit het geheel van deze bevindingen concludeert Uw Raad dat op basis van de bijgebrachte rapporten en landeninformatie niet kan worden uitgesloten worden dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. Volgens Uw Raad bevatten de door beide partijen voorgelegde rapporten indicaties van gedragingen van de taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precare socio-economische omstandigheden en dat er een groot verschil bestaat tussen wat de feitelijke regering zegt en uiteindelijk doet. Het preciseert dat indien de humanitaire crisis in Afghanistan inderdaad vergelijkbaar blijkt te zijn met de situatie die beschreven wordt in het arrest Sufi en Elmi van het EHRM, en aldus overwegend toegeschreven kan worden aan handelingen van (overheids-)actoren, deze dan effectief valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) Vreemdelingenwet. In dat geval moet nagegaan worden of verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waar zij niet in haar elementaire levensbehoeften kan voorzien:

[Ibid.]

Op basis van de bij dit verzoekschrift toegevoegde en geciteerde informatie, zal blijken dat verwerende partij niet alleen een onvolledige beoordeling heeft gevoerd, maar ook dat machtsovername door de Taliban overwegend aan de basis ligt van de actuele situatie, waardoor deze onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet valt.

Afghanistan heeft niet langer een functionerende centrale regering, en het land staat volledig onder de controle van een islamitische groepering. Doordat de Taliban, die nota bene een door de internationale gemeenschap beschouwde terroristische organisatie zijn, waarvan verschillende hooggeplaatste leden op een VN-sanctielijst staan,⁶⁶ met geweld en op ondemocratische wijze de macht hebben overgenomen van de rechtmatige, democratisch verkozen en internationaal erkende Afghaanse regering, wordt deze feitelijke regering tot op vandaag door geen enkel land ter wereld officieel erkend.

Als gevolg van het feit dat deze regering niet erkend wordt door de internationale gemeenschap, werden Afghaanse financiële tegoeden en buitenlandse activa, ter waarde van enkele miljarden dollars, geblokkeerd en werden financiële sancties uitgevaardigd. Dit gebeurde op basis van de op unanieme wijze aangenomen resolutie 2611 (2021) van de VN-Veiligheidsraad van 17 december 2021, die, in de strijd tegen het terrorisme van de Taliban, voorziet in de verlening van de sanctieregeling van resolutie 2255 (2015) tegen personen en entiteiten die reeds vóór resolutie 1988 (2011) aangeduid waren als behorende tot de Taliban.

Deze dramatische verslechtering in de humanitaire situatie van de Afghaanse bevolking, is in de eerste plaats het gevolg van het nemen van sancties ten aanzien van de Afghaanse de facto regering, en het stopzetten van internationale hulp, zoals ook in Sufi en Elmi het geval was.

Hoewel de internationale gemeenschap daarnaast wel inspanningen levert om humanitaire hulp te voorzien, wordt deze hulp ernstig belemmerd en schiet deze ruimschoots tekort. De Afghaanse economie is dan ook volledig ingestort.

Het gebrek aan zowel toegekende als effectief uitgekeerde humanitaire hulp, het bevrozen van miljarden dollars aan tegoeden en andere financiële sancties zijn het rechtstreekse gevolg van de crisis die ontstaan is na de machtsovername door de feitelijke machthebbers

Hieruit volgt dat de precare humanitaire situatie, waarbij o.a. een acute hongersnood dreigt, als gevolg van een gebrek aan humanitaire hulp en een ineengestorte economie, het gevolg is van het feit dat de Taliban de macht met geweld hebben overgenomen, na de omverwerping van de democratisch verkozen Afghaanse regering, en door geen enkel land ter wereld officieel erkend wordt als de legitieme regering van Afghanistan.

Een persbericht vat de situatie, de oorzaken en de gevolgen als volgt samen:

[citaat <https://www.ipsnews.be/artikel/afghanistan-kan-honger-straks-meer-slachtoffers-maken-dan-20-jaar-oorlog>]

Uit de informatie die in dit verzoekschrift wordt bijgebracht, zal voldoende blijken dat de machtsovername midden augustus 2021 door de Taliban zelf aan de basis ligt van de zorgwekkende precare socio-economische en humanitaire situatie. Daaruit kan afgeleid worden dat deze situatie voortvloeit uit de gedragingen van derden, in casu de Taliban als de feitelijke, onrechtmatige en met geweld geïnstalleerde regering, waardoor deze 'overwegend te wijten is aan handelingen van actoren' in de zin van artikel 48/5 Vreemdelingenwet en dus onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet valt. Hoewel Uw Raad in het arrest nr. 270.813 van 31 maart 2022 niet betwist dat de economische en humanitaire situatie in Afghanistan erg precair is als gevolg van de ineenstorting van de economie, staat verzoeker vooreerst graag stil bij de concrete omvang van deze crisis aan de hand van de meest recente cijfers.

Miljoenen Afghanen in Afghanistan riskeren op dit moment acute armoede en zelfs de dood door uithongering.

Meer dan de helft van de Afghaanse bevolking heeft als gevolg van de huidige situatie en de neerwaartse economische spiraal dringend humanitaire hulp nodig. Eind 2021 waarschuwde International Rescue Committee nog dat er in 2022 een bijna universele armoede zou kunnen heersen, waarbij 97% van de Afghanen het gevaar loopt onder de armoedegrens te moeten leven. Het stelde ook dat de Afghaanse bevolking geconfronteerd werd met een gebrek aan cashgeld en dat de prijzen van basisproducten - van voedsel tot medicijnen - de pan uitrijzen.

Volgens het meest recente situatierapport van het World Food Program (WFP) van 1 april 2022, wordt de helft van het land, ongeveer 23 miljoen mensen in Afghanistan, geconfronteerd met acute voedselonzekeerheid, waarvan bijna 9 miljoen te kampen hebben met een noodsituatie van voedselonzekeerheid. Bijna de helft van de bevolking krijgt op dit moment onvoldoende te eten. Het niveau van acute ondervoeding overschrijdt de urgentiedrempel in 25 van de 34 provincies en zal naar verwachting verergeren, waarbij bijna de helft van de kinderen jonger dan 5 jaar en een kwart van de zwangere vrouwen en vrouwen die borstvoeding geven, in de komende 12 maanden levensreddende voedingssteun nodig zullen hebben. Volgens het WFP blijft 95 procent van de bevolking kampen met onvoldoende voedselconsumptie, nu de huishoudelijke inkomsten en de mogelijkheden blijven afnemen. Meer dan 85% van de huishoudens die voorheen een inkomen hadden, meldden geen enkel inkomen te hebben ontvangen gedurende de maand februari 2022.

Een miljoen kinderen in Afghanistan dreigt bovendien te overlijden aan ernstige acute ondervoeding als ze geen toegang krijgen tot een levensreddende behandeling, stelt UNICEF. Naar schatting 3,2 miljoen kinderen onder de vijf jaar zal tegen het einde van het jaar aan acute ondervoeding lijden. Volwassenen aten minder zodat de kinderen voldoende te eten konden krijgen. UNICEF stelt zelfs dat de meest kwetsbare gezinnen hun toevlucht namen tot het 'verkoop' van hun dochters voor bruidsschatten om de rest van het gezin te eten te kunnen geven. Dit is geen geïsoleerde praktijk of getuigenis die UNICEF heeft opgevangen, maar wordt door andere bronnen bevestigd, zoals in een lange getuigenis door Save the Children. Ook NPR getuigt in een nieuwsbericht over de praktijk van ouders die uit pure wanhoop hun kinderen trachten te verkopen voor een beetje geld om toch maar wat te eten te kunnen kopen:

[citaat <https://www.npr.org/2021/12/31/1069428211/parents-selling-children-shows-desperation-in-afghanistan?t=1647953798500&t=1649103142350>]

Van de oproep van UNICEF om een bedrag van 2 miljard dollar bijeen te krijgen, om de uitdagingen waarmee de Afghaanse kinderen in 2022 geconfronteerd worden, aan te pakken, is voorlopig slechts een verwaarloosbaar deel verzameld (begin maart ging het om 15%).

Begin januari 2022 herhaalde de VN, bij het lanceren van een fundraising van 4,4 miljard dollar – dat maar liefst drie keer het bedrag bedraagt dat in 2021 werd gevraagd –, dat 23 miljoen Afghanen dringend nood hadden aan humanitaire hulp. Van de benodigde en gevraagde 4,4 miljard dollar werd eind maart slechts 13 procent toegezegd door deelnemende donorlanden, goed voor noodhulp in cash, medische hulp en basisvoorzieningen. In ieder geval is dit veel minder dan de vereiste 4,4 miljard dollar en vrezen experts dat dit benodigde bedrag volgend jaar nog stukken hoger zal zijn en wellicht zelfs rond de 10 miljard dollar zal liggen.

Volgens hulporganisatie International Rescue Committee is de snelheid van de economische ineenstorting van Afghanistan ongezien en worden, met elke week die voorbijgaat, meer Afghanen gedwongen om hun toevlucht te nemen tot onvoorstelbare overlevingsmechanismen, zoals het uithuwelijken van jonge dochters, kinderen van school halen om te werken, organen verkopen, maaltijden overslaan of hoge schulden aangaan:

[citaat International Rescue Committee, "Afghans forced to extreme measures to survive unprecedented economic freefall : IRC calls for bold commitments at tomorrow's pledging conference" van 30 maart 2022] In het WFP Situation Report van 1 april 2022 is er sprake van een stijging van 66 procent in januari 2022 tot 71 procent in februari 2022 van het aantal mensen dat gebruik maakt van dergelijke kritieke overlevingsstrategieën.

Eind februari sprak ook het Internationale Rode Kruis (ICRC) van 24 miljoen Afghanen die in 2022 dringende nood aan humanitaire hulp zullen hebben, een toename van 30% vergeleken met 2021:

[citaat <https://tolonews.com/index.php/afghanistan-176840>]

In maart 2022 stelde de Wereldbank dat uit onderzoek blijkt dat het percentage van Afghaanse huishoudens dat overschakelde op goedkopere of goedkopere levensmiddelen nu al steeg van 56% in de periode juli-augustus 2021 tot 85%, dat de werkloosheid stijgt en de lonen dalen en dat het aantal mensen in Afghanistan dat zich geen voedsel en andere eerste levensbehoeften kan veroorloven, verdubbeld is sinds de Taliban de macht hebben overgenomen:

[citaat Reuters, "More Afghans going hungry, fewer jobs available - World Bank" van 15 maart 2022]

Kinderrechtenorganisatie Save the Children stelde eind maart van dit jaar dan weer dat maar liefst 14 miljoen kinderen te maken zullen krijgen met levensbedreigende honger sinds de val van de regering.

Midden maart 2022 werd duidelijk dat sinds januari 2022 in totaal al meer dan 13.000 pasgeboren baby's overleden zijn, een toename die vermoedelijk wordt verergerd door verontrustende ondervoeding en ziekten gerelateerd aan uithongering en de ineenstorting van de gezondheidszorgsector van het land. 89 Human Rights Watch herhaalde nogmaals dat 95 procent van de bevolking onvoldoende te eten heeft en dat 3,5 miljoen kinderen voedselsteun nodig hebben.

Verwijzend naar de cijfers van het VN Wereld Voedselprogramma (WPF), stelde de Amerikaanse Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction (SIGAR) in weinig verhullende woorden dat Afghanistan afstevent op een 'tsunami van honger':

[citaat <https://tolonews.com/index.php/afghanistan-176570>]

Met de start van de ramadan begin april 2022 wordt de Afghaanse bevolking bovendien traditioneel geconfronteerd met prijsstijgingen. Het merendeel van het geconsumeerde voedsel in Afghanistan wordt geïmporteerd en in de huidige situatie lijdt dit tot een oncontroleerbare en onhoudbare situatie:

[citaat <https://tolonews.com/index.php/afghanistan-177394>]

Een rapport van Save the Children inzake een update van de huidige situatie, vat de onrustwekkende cijfers van de actuele crisis op omvattende wijze samen:

[citaat <https://reliefweb.int/report/afghanistan/save-children-s-response-afghanistan>]

Hoewel wereldwijd wel getracht wordt om bepaalde budgetten en bedragen te alloceren om Afghanistan uit de nood te helpen, is de humanitaire situatie er volgens experts zodanig precair dat enkel humanitaire hulp niet zal kunnen volstaan om het hoofd te bieden aan de huidige situatie, als dit bovendien niet gepaard gaat met een dringende uitgifte aan cashgeld:

[citaat <https://tolonews.com/index.php/afghanistan-176781>]

Na een bezoek aan Afghanistan stelde Reena Ghelani, een hoge functionaris van de UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (UNOCHA), zelf vast dat de humanitaire hulp oneerlijk verdeeld wordt en dus niet nuttig en efficiënt ingezet wordt (zie ook infra). Volgens UNOCHA zullen maar liefst 4 miljoen kinderen getroffen worden door ondervoeding, van wie er in 2022 137.000 om het leven zullen komen:

[citaat <https://tolonews.com/index.php/afghanistan-176876>]

3.2. De algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie wordt sinds de machtsovername overwegend veroorzaakt door de gedragingen van de taliban als ondemocratische, illegitieme en niet-erkende feitelijke machthebbers

Verzoeker stelt vast dat de machtsovername door de Taliban ernstige gevolgen heeft gehad op de actuele precaire humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan.

Sinds de machtsovername, wordt de huidige feitelijke Afghaanse regering door geen enkel land ter wereld officieel erkend.

Na de machtsovername werden wereldwijd economische en financiële sancties uitgevaardigd. De internationale financiering van Afghanistan werd opgeschort en in uitvoering van een door de VN-Veiligheidsraad aangenomen sanctieregime, werden miljarden dollars aan Afghaanse tegoeden in het buitenland, vooral in de Verenigde Staten, bevroren nadat de Taliban medio augustus de macht in het land op niet-democratische en illegitieme wijze hadden overgenomen. Als gevolg wordt de humanitaire hulpverlening in Afghanistan sindsdien sterk gehinderd.

Uw Raad kwam in diens arrest van 31 maart 2022 eerder al tot de conclusie dat de gedragingen van de Taliban een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precaire socio-economische omstandigheden.

Verzoeker meent dat er, op basis van de beschikbare informatie over de huidige situatie ter plaatse, gesteld kan worden dat de machtsovername door de Taliban zelf als een gedraging beschouwd kan worden die de huidige economische en humanitaire crisis overwegend heeft veroorzaakt. De cijfers spreken duidelijk over een ongeziene crisis, die niet louter het gevolg is van de reeds bestaande precaire humanitaire situatie vóór de machtsovername door de Taliban, maar die volledig ontspoord is na de

machtsovername. Het is namelijk pas na de machtsovername dat de economie van het land in een dergelijk neerwaartse spiraal is terechtgekomen, doordat als gevolg hiervan miljarden aan tegoeden werden bevroren en humanitaire hulp grotendeels werd stopgezet, zoals hierboven en door Uw Raad in diens arrest van 31 maart 2022 vastgesteld.

Bijna 80% van de begroting van de vorige Afghaanse regering was afkomstig van de internationale gemeenschap. Met dat geld werden voor de val van de regering ziekenhuizen, scholen, fabrieken en ministeries gefinancierd. De wanhoop om te kunnen voorzien in de meest elementaire levensbehoeften is nog groter geworden door de COVID-19-pandemie en wordt daarnaast ook hevig beïnvloed door ernstige tekorten in de gezondheidszorg, door droogte en ondervoeding.

De informatie die in dit verzoekschrift wordt bijgebracht, documenteert op uitgebreide wijze de economische en humanitaire gevolgen sinds de machtsovername door de Taliban, als reactie van de internationale gemeenschap op het ondemocratische en gewelddadige gedrag van een extremistische groepering, die er bovendien voor bekend staat het niet nauw te nemen met de universele mensenrechten en in geen enkel geval binnen de principes van de rechtsstaat handelt. Het is dit gedrag, door de machtsovername, dat deze situatie heeft veroorzaakt.

Deze informatie toont uitgebreid aan dat de belemmeringen en hindernissen waarmee het toezeggen en het verschaffen van economische middelen en humanitaire hulp worden geconfronteerd, veroorzaakt worden door de extreem instabiele situatie als gevolg van de wereldwijde sancties nadat de Taliban aan de macht gekomen zijn.

Wereldwijd werd er ongeveer 10 miljard dollar aan tegoeden van de Afghaanse centrale bank, die nochtans cruciaal zijn voor het economisch herstel van het land, bevroren, in uitvoering van een internationaal sanctiebeleid.

De Verenigde Staten alleen al bevroren ongeveer 7 miljard dollar aan tegoeden, met alle gevolgen van dien:

[citaat <https://pajhwok.com/2022/02/12/bidens-order-on-afghanistans-capital-draws-reactions/>]

De tot nog toe toegekende, verzekerde en verleende humanitaire hulp is voorwaardelijk en gebrekkig. Bovendien is deze onderhevig aan de beperkingen die zijn opgelegd voor de banksector en de internationale humanitaire en ontwikkelingshulp. Dit is het directe resultaat van het feit dat de Afghaanse de facto-regering niet erkend wordt door de internationale gemeenschap.

Human Rights Watch heeft hierover het volgende vastgesteld, waarbij het tot de conclusie komt dat de opgelegde economische restricties inderdaad de huidige situatie, zoals extreme hongersnood, tot gevolg hebben:

[citaat <https://www.hrw.org/news/2022/02/11/biden-seeks-seize-afghanistans-assets>]

[citaat <https://www.hrw.org/news/2022/03/01/afghanistan-economic-roots-humanitarian-crisis>]

Volgens Human Rights Watch vindt deze ongeziene economische en humanitaire crisis inderdaad haar oorsprong in de economische beperkingen die na de machtsovername werden opgelegd:

[citaat <https://www.hrw.org/news/2022/03/01/afghanistan-hunger-crisis-has-economic-roots>]

Ondanks de moeilijkheden inzake de erkenning van de Taliban-regering, tracht de internationale gemeenschap niettemin inspanningen te leveren en oproepen te lanceren tot financiële hulpverlening om de humanitaire noodsituatie het hoofd te kunnen bieden, zij het in beperkte en ruim onvoldoende mate.

In ieder geval is het niet de gedraging van de internationale gemeenschap – namelijk het slechts beperkt verlenen van hulp, die hoe dan ook tekortschiet – die aan de basis ligt van de huidige situatie, maar de gedraging van de feitelijke regering die tot gevolg heeft gehad dat hulp in ongeziene mate geboden moet worden, maar tegelijkertijd niet geboden kan worden.

Met het oog op regionale veiligheid en stabiliteit, riep de gouverneur van de Pakistaanse provincie Punjab eind december 2021 op om de bevroren tegoeden vrij te geven en om onvoorwaardelijke hulp te voorzien aan de Afghaanse bevolking, om te vermijden dat deze door de economische stabiliteit dreigt te verhongeren.

Begin januari 2022 lanceerden de VN vervolgens een inzamelingsactie van meer dan 4 miljard dollar voor Afghanistan, de grootste inzamelingsactie voor een enkel land in de geschiedenis van de VN:

[citaat <https://news.un.org/en/story/2022/01/1109492>]

In februari 2022 trok Antonio Guterres, de Secretaris-Generaal van de VN, nog aan de alarmbel omdat voorlopig slechts 9% van de benodigde 4,4 miljard dollar aan fondsen toegezegd waren (eind maart 2022 bedroeg dit nog steeds slechts 13%):

[citaat <https://twitter.com/antonioguterres/status/1491759606254604290>]

Na een donorconferentie die op 31 maart 2022 werd gehouden, werd bekendgemaakt dat een totaalbedrag van 2,4 miljard dollar was toegezegd, wat nog steeds ruim onvoldoende is en op kritiek stoot van hulporganisaties:

[citaat <https://reliefweb.int/report/afghanistan/donor-summit-co-hosted-uk-afghanistan-humanitarian-crisis-falls-2billion-short>]

[citaat <https://islamic-relief.org/news/millions-of-lives-at-risk-as-afghanistan-donor-conference-falls-short/>]

Deze toezeggingen betekenen bovendien niet dat deze bedragen onmiddellijk beschikbaar en aangewend kunnen worden (zie infra).

Zoals hierboven reeds aan bod kwam, wordt verwacht dat volgend jaar meer dan het dubbele nodig zal zijn om de humanitaire situatie structureel te verbeteren.

Na het lanceren van de grootste oproep voor economische hulp aan een enkel land ooit, hielden de Verenigde Staten het been initieel nog steeds stijf om de – in uitvoering van een resolutie van de VN-Veiligheidsraad – bevroren tegoeden vrij te geven, ondanks verschillende oproepen en de hoge urgentie om deze vrij te maken om een nog grotere humanitaire ramp af te kunnen wenden.

Pas begin februari 2022 gingen er binnen de VS voor het eerst stemmen op om een deel van de 7 miljard dollar aan bevroren Afghaanse centrale bankreserves vrij te geven. Uiteindelijk beval Biden dat ongeveer 3,5 miljard dollar zou toegekend worden aan humanitaire hulp voor de Afghaanse bevolking, 112 door dit geblokkeerde geld in een trustfonds te storten om het dan via humanitaire organisaties te verdelen, zodat het geld in ieder geval uit de handen van de Taliban blijft:

[citaat <https://pajhwok.com/2022/02/12/us-frees-half-of-7b-in-frozen-afghan-funds-for-aid/>]

Dat er slechts 3,5 miljard dollar opnieuw aan de Afghaanse bevolking zou toekomen, stootte echter op felle kritiek, onder andere van Human Rights Watch, dat erop wees dat de huidige beperkingen voor de Afghaanse banksector het vrijwel onmogelijk maken om het geld ook effectief naar het land te sturen of er uit te geven:

[citaat <https://www.hrw.org/news/2022/02/11/biden-seeks-seize-afghanistans-assets>]

De Afghaanse Centrale Bank gaf meteen na deze mededeling eveneens te kennen dat het nooit zou aanvaarden dat de 7 miljard dollar aan tegoeden zou gesplitst worden¹¹⁶ en ook oud-President Hamid Karzai maakte duidelijk dat alle bevroren tegoeden aan de Afghaanse bevolking toebehoort.

Wel voorzagen de Verenigde Staten begin januari 2022 een aanvullende bijdrage van 308 miljoen dollar in humanitaire hulp, nadat het eerder meer dan 400 miljoen dollar had toegekend.

Eind januari 2022 kende ook het Verenigd Koninkrijk 133 miljoen dollar noodhulp toe aan Afghanistan, nadat het 286 miljoen pond beloofd had, waarvan voorlopig slechts iets meer dan de helft is toegekend.

In ieder geval betekent de vrijmaking van deze tegoeden niet dat deze onmiddellijk inzetbaar zijn (zie ook eerder). Hoewel veel landen humanitaire hulp hebben toegezegd, heeft Afghanistan volgens Human Rights Watch dringend behoefte aan een goed functionerend bankstelsel om de crisis aan te pakken, omdat de beperkingen die aan de Afghaanse Centrale Bank worden opgelegd het nog steeds onmogelijk maken om grote transacties uit te voeren of geld op te nemen. Hierdoor is het voor hulporganisaties moeilijk om geld over te maken naar Afghanistan omdat internationale banken huiverig blijven voor reeds bestaande sancties tegen de Taliban en Afghaanse banken het opnemen van contant geld beperken vanwege een tekort aan valuta. Hulporganisaties zeggen dat betalingen aan Afghanistan routinematig worden geblokkeerd door banken die op hun hoede zijn om sancties te overtreden:

[citaat <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-out-address-afghanistans-hunger-crisis>]

In februari van dit jaar bleek dat de VN zelfs haar eigen middelen in Afghanistan niet kan aanwenden, omdat het hier eenvoudigweg niet aan kan. Zo zou het VN Ontwikkelingsprogramma (UNDP) in Afghanistan 135 miljoen dollar op een Afghaanse rekening hebben staan, die het niet kan gebruiken omdat het niet omgezet kon worden in afghani, de Afghaanse munteenheid:

[citaat <https://tolonews.com/index.php/afghanistan-176585>]

Human Rights Watch deed daarom volgende oproep om de economische oorzaken die aan de humanitaire crisis ten grondslag liggen te verhelpen:

[citaat <https://www.hrw.org/news/2022/03/01/afghanistan-economic-roots-humanitarian-crisis>]

Eind januari 2022 bespraken vertegenwoordigers van de Taliban met een aantal Westerse landen de situatie in het kader van gesprekken in Oslo. Ook daar drukten de deelnemende partijen hun bezorgdheid uit over het feit dat er nog steeds bepaalde belemmeringen bestaan met betrekking tot het verlenen van humanitaire hulp en benadrukten ze dat het van belang is dat alle voorwaarden en belemmeringen voor de verstrekking van humanitaire hulp snel worden weggenomen:

[citaat <https://pajhwok.com/2022/01/28/us-european-envoys-discuss-rights-humanitarian-situation-with-taliban/>]

Zolang de Afghaanse regering niet erkend wordt en betere samenwerking niet mogelijk gemaakt wordt, dreigt het acuut tekort aan humanitaire hulp zich in de toekomst verder te zetten. Het verlenen van humanitaire en financiële hulp wordt namelijk ook gekoppeld aan het gebrek aan transparantie met betrekking tot de bestemming van deze middelen en de vrees dat deze louter zullen dienen ter ondersteuning van de niet-legitieme Taliban-regering. Daarbij is het niet eens uitgesloten dat deze middelen louter aangewend zullen worden om staatsapparaat mee te bedienen of dat zij zelfs in de zakken van regeringsfunctionarissen van de Taliban zullen belanden. Er heerst dus een groot wantrouwen ten opzichte van het toekennen van deze middelen zolang er niet meer transparantie is of zolang er geen waarborgen bestaan dat zij louter in het voordeel van de Afghaanse bevolking zullen gebruikt worden.

In een toespraak van Deborah Lyons, Speciale Vertegenwoordiger van de VN voor Afghanistan, gericht aan de VN-Veiligheidsraad, van 2 maart 2022 benadrukt zij nogmaals dat de afgelopen periode gekenmerkt werd door besluiteloosheid, aanhoudende sancties en ongestructureerd politiek engagement, die de vitale sociale en economische systemen ernstig aantasten en de Afghaanse bevolking in grotere onzekerheid brengen. Ze verwees eveneens naar de onvermijdelijke samenwerking die de internationale gemeenschap met de Taliban zal moeten aangaan, wil ze de Afghaanse bevolking kunnen bijstaan, hoewel erkend moet worden dat er nog steeds een blijvend wantrouwen bestaat tussen de Taliban en een groot deel van de internationale gemeenschap, en zelfs de landen en bureaus in de regio. Ze spreekt over een 'conflict van perspectieven' dat de basis vormt van een ernstige breuk en een golf van wantrouwen die aangepakt moeten worden.

[citaat <https://unama.unmissions.org/briefing-special-representative-deborah-lyons-security-council-14>]

De vrees dat de toegekende middelen niet efficiënt en niet voor de doeleinden waarvoor ze bedoeld zijn, zullen ingezet worden, is niet uit de lucht gegrepen en steunt op de ervaring en de praktijk in Afghanistan:

[citaat <https://tolonews.com/index.php/afghanistan-177177>]

De Afghaanse bevolking klaagt overigens ook dat een gebrek aan transparantie in het hulpproces tot gevolg heeft dat de humanitaire hulp niet wordt toegekend aan de meest kwetsbare mensen:

[citaat <https://tolonews.com/index.php/afghanistan-176986>]

Zoals hierboven ook aan bod kwam zijn de huidige financiële toezeggingen ruimschoots onvoldoende en leiden zij in de praktijk voorlopig tot weinig verbetering, aangezien de middelen moeilijk ingezet kunnen, er geen mogelijkheid bestaat om tegoeden in cash om te zetten omwille van de bankrestricties en de terughoudendheid bij internationale organisaties om, in tegenstelling tot wat de Taliban willen, de middelen via de de facto regering te verdelen:

[citaat <https://tolonews.com/index.php/afghanistan-176498>]

De situatie is zodanig precair, dat het Wereld Voedselprogramma (WPF) zich geconfronteerd ziet met een situatie waarin het haar taken niet meer zal kunnen uitoefenen als het niet onmiddellijk gefinancierd kan worden:

[citaat <https://tolonews.com/index.php/afghanistan-177298>]

De vluchtelingenorganisatie Norwegian Refugee Council drukte zich eind januari 2022 eveneens bezorgd uit omtrent de miljoenen levens die op het spel staan in Afghanistan als gevolg van de economische maatregelen, waardoor hulporganisaties verhinderd worden fondsen naar en in het land te brengen:

[citaat <https://tolonews.com/index.php/afghanistan-176476>]

Om zo doeltreffend mogelijk te kunnen zijn, beklemtoonden de VS bij een toezegging van 308 miljoen dollar humanitaire steun begin januari 2022 nog dat alle hulpverleners onafhankelijk en veilig moeten kunnen werken in Afghanistan. Ze drongen er eveneens bij de Taliban op aan om ongehinderde humanitaire toegang, veilige omstandigheden voor humanitaire hulpverleners, onafhankelijke hulpverlening aan alle kwetsbare personen en de vrijheid om zich te verplaatsen voor hulpverleners van alle geslachten toe te staan:

[citaat <https://pajhwok.com/2022/01/12/us-pledges-308-more-in-humanitarian-aid-to-afghanistan/>]

In een halfjaaroverzicht wordt met betrekking tot de eerste termijn van zes maanden waarin de Taliban de feitelijke macht hebben over Afghanistan, eveneens geconcludeerd dat de machtsovername de ineenstorting van het banksysteem heeft veroorzaakt, de bevriezing van Afghaanse tegoeden, de niet-erkenning van de huidige regering door de internationale gemeenschap en de vermindering van de internationale hulp, hetgeen de economische groei sterk heeft beïnvloed:

[citaat <https://pajhwok.com/2022/02/17/ieas-half-year-achievements-opportunities-and-challenges/>]

Eenzelfde conclusie wordt gemaakt met betrekking tot de precaire toestand van de gezondheidszorg in het land, die rechtstreeks beïnvloed wordt door het bevriezen van de Afghaanse tegoeden:

[Ibid.]

Ook het Internationale Rode Kruis (ICRC) heeft een dringende oproep gelanceerd voor internationale investeringen om de druk op ziekenhuizen en medisch personeel te verlichten, teneinde de organisatie toe te laten de ziekenhuizen en het ziekenhuispersoneel te kunnen blijven ondersteunen, bijstand in gevangenen te verlenen, basiszorg in revalidatie- en orthopedische centra te verlenen, kwetsbare gezinnen (zeker waar het gezinshoofd een vrouw is) te ondersteunen, de toegang tot drinkbaar water te verzekeren en te verbeteren en o.a. brandstof en reserveonderdelen te schenken:

[citaat <https://www.icrc.org/fr/document/afghanistan-les-investissements-internationaux-sont-indispensables-pour-soulager-des>]

Daarnaast worden gezondheidswerkers al maanden niet betaald, waardoor het ICRC zich heeft geëngageerd om de salarissen van ongeveer 10.000 gezondheidswerkers te betalen:

[citaat <https://tolonews.com/index.php/afghanistan-176828>]

Niet alleen gezondheidswerkers worden niet meer uitbetaald, ook overheidsmedewerkers krijgen al maanden geen salaris meer als gevolg van de precaire economische situatie:

[citaat <https://tolonews.com/index.php/afghanistan-176904>]

Ook andere gebeurtenissen leiden bovendien nog tot de verdere uitholling van het nu al zeer fragiele gezondheidszorgsysteem, zoals het doelgericht doden van poliovaccinatiemedewerkers en het gericht viseren van de gezondheidsinfrastructuur, zoals een diefstal van medische apparatuur uit een ziekenhuis in Kabul aantoon. Verzoeker benadrukt eveneens de frappante stijging van het aantal geweldincidenten ten aanzien van humanitaire operaties op het Afghaans grondgebied. De Verenigde Naties zetten hun humanitaire operaties in het land voort, maar documenteerden tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten die rechtstreeks betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats hun personeel. Het gaat om een significante stijging van de 34 gedocumenteerde incidenten in dezelfde periode in 2020.

Eind januari 2022 drukte de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) zich eveneens erg bezorgd uit over de ineenstorting van de gezondheidssysteem in Afghanistan en bevestigde het dat deze na de machtsovername sterk onderhevig is aan de verminderde, maar levensnoodzakelijke financiering:

[citaat <https://tolonews.com/index.php/afghanistan-176462>]

Zoals gezegd is het feit dat de Taliban niet erkend worden door de internationale gemeenschap als rechtmatige en democratische Afghaanse machthebbers van groot belang bij het opleggen/opheffen van de sancties en de gebrekkige humanitaire hulp. Een dergelijke erkenning lijkt voorsnog niet meteen te zullen plaatsvinden, gezien de strikte voorwaarden die de internationale gemeenschap oplegt vooraleer er sprake kan zijn van een dergelijke erkenning.

Volgens de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Antony Blinken, moeten de Taliban hun beleid ernstig hervormen als ze internationaal erkend willen worden, hierbij verwijzend naar het respect voor mensenrechten en vrij verkeer, het stopzetten van represailles en het bestrijden van terrorisme.

[citaat <https://pajhwok.com/2022/01/02/blinken-to-taliban-reform-policies-for-recognition/>]

Ook de Russische minister van Buitenlandse Zaken, Sergey Lavrov, heeft begin dit jaar nog de erkenning van de Taliban-regering gekoppeld aan het nakomen van hun beloften. Hij benadrukte tegelijkertijd dat er van een erkenning voorlopig nog geen sprake kan zijn. Nog stelde Lavrov dat de humanitaire hulp een bijzonder belangrijke rol zal spelen in de socio-economische crisis in het land:

[citaat <https://pajhwok.com/2022/01/01/russia-wants-taliban-to-keep-promises-for-recognition/>]

Een andere voorwaarde waarop verschillende landen en ook de VN wijzen, is het respect voor de rechten van Afghaanse vrouwen en meisjes. Ook op dit vlak lijkt er niet echt sprake te zijn van structurele verbetering, getuige de recente beslissing om meisjes toch niet toe te laten naar de middelbare school te gaan. Dit leverde niet alleen hevige kritiek van de internationale gemeenschap op, maar heeft eveneens tot gevolg dat belangrijke internationale actoren hier verdere consequenties aan verbinden. Volgens de VS heeft dit namelijk onmiddellijk effect op het vermogen van de Taliban om legitimiteit en internationale politieke steun te verwerven.

Dat de beperkte financiering en de bevrozing van financiële tegoeden het rechtstreekse gevolg is van het feit dat de Taliban aan de macht gekomen zijn in Afghanistan en er een strikt conservatief en islamistisch bewind voeren, komt nog zeer goed tot uiting in de reactie van de Wereldbank naar aanleiding van de beslissing van de Taliban om meisjes toch niet naar school te laten gaan. De Wereldbank heeft vier projecten, ter waarde van 600 miljoen dollar opgeschort en beklemtoonde in dat verband dat internationale donoren terughoudend zijn om financiële steun aan de niet-erkende Afghaanse regering uit te keren, waarbij eveneens wordt verwezen naar het niet-transparante gebruik ervan door de Taliban en zelfs de vrees dat deze middelen voor de eigen organisatie en het betalen van de eigen leden wordt aangewend:

[citaat <https://foreignpolicy.com/2022/04/01/world-bank-freeze-afghanistan-taliban-economic-impact/#:~:text=The%20World%20Bank%20has%20suspended,largest%20humanitarian%20and%20economic%20disasters>]

Niettegenstaande de vele inspanningen die de internationale gemeenschap levert om alsnog (beperkte) humanitaire hulp te voorzien, kan hoe dan ook aangenomen worden dat huidige de facto-regering van de Taliban door diens machtsovername en diens gedragingen, o.a. als gevolg het voorgaande langdurige, gewapende conflict waarbij deze groepering een van de hoofdactoren was, rechtstreeks aan de basis ligt van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie.

Ondanks de vaststelling van verwerende partij dat de vermeende ongeloofwaardige verklaringen over het door verzoeker aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan verwerende partij verhindert te beoordelen of hij in staat is om in geval van terugkeer in zijn levensonderhoud te voorzien, dient met de bovenstaande vaststellingen in verband met het profiel van verzoeker die zonder enige familiale begeleiding op jonge, minderjarige leeftijd naar Europa is gevlucht en het risico dat hij loopt in geval van terugkeer op basis van een 'verwesterd' profiel, rekening gehouden te worden bij beoordeling van zijn nood aan bescherming in toepassing van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet.

Zoals hierboven aangetoond, voldoet de huidige situatie algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, aan de drempel van artikel 3 EVRM en dreigt verzoeker in geval van terugkeer, net zoals de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, in een situatie van extreme

armoede te belanden, waarbij hij niet meer in staat zal zijn om in zijn meest elementaire levensbehoeften te voorzien, zoals voedsel en hygiëne.

Net zoals in Sufi en Elmi is dit het gevolg van de gedragingen van een religieus-conservatieve, islamitische groepering die de, illegale, de facto controle heeft verworven over het grondgebied.

Verzoeker meent dan ook dat hij om al deze reden in aanmerking komen voor een internationale beschermingsstatus.

4. ACTUELE VEILIGHEIDSSITUATIE

Tot slot stelt verzoeker vast dat verwerende partij na “grondige analyse” van de beschikbare informatie tot de conclusie komt “dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.”

Uw Raad komt echter in het arrest van 31 maart 2022 met arrestnummer 270.813 tot de volgende conclusie, die ook op de situatie van verzoeker van toepassing is:

[citaat voormeld arrest]

Gelet op alle bovenstaande elementen meent verzoeker dat er in ieder geval voldoende elementen zijn die wijzen op een gegronde vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet en op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent in hoofddorde dat hij hoe dan ook in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In uiterst ondergeschikte orde dient de bestreden beslissing vernietigd te worden en dient te zaak teruggestuurd te worden naar het CGVS, indien Uw Raad van mening is dat bijkomende informatie vereist is.”

2.1.2. In een nota met opmerkingen zet de commissaris-generaal uiteen dat geen gegrond middel werd aangevoerd. Hij brengt tevens volgende documenten ter kennis:

- “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan” van maart 2022;
- het EUAA-rapport “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022.

2.1.3. In een aanvullende nota van 24 maart 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA rapport “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- het EUAA rapport “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- het EUAA-rapport “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van Cedoca van 23 september 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van Cedoca van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- het EUAA-rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- het EASO-rapport “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- het EUAA-rapport “Afghanistan: Targeting of Individuals” van augustus 2022.

2.1.4. In een aanvullende nota die werd neergelegd ter terechtzitting brengt verzoeker documenten bij in verband met zijn scholing in België in de DASPA klas van het ISA te Florenville.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader

van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Waar verzoeker verder wijst op de samenwerkingsplicht vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht in dit artikel geen synoniem van “*gedeelde bewijslast*” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. Dit wordt in de bestreden beslissing uitvoerig uitgelegd waarna terecht wordt vastgesteld als volgt:

“Eerst en vooral legde u geen enkel origineel en overtuigend stuk neer ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS dd. 20 november 2020, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van dergelijke documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker een essentieel element in zijn verzoek om internationale bescherming én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (en relaas) zo goed mogelijk te staven. U legde ter staving van uw verzoek echter geen enkel document neer. Bijgevolg resten er slechts uw blote verklaringen omtrent uw identiteit, familiaal netwerk en recente herkomst, die opvallend tegenstrijdig en lacunair zijn ondanks het feit dat er rekening moet worden gehouden met uw jonge leeftijd. Bovendien geeft u te kennen dat u nog steeds contact onderhoudt met uw familieleden in Afghanistan en dat u via uw sociale media nog steeds informatie zou winnen over uw vermeende thuisstreek (CGVS, p. 15, p. 26), waardoor onderstaande elementen des te meer in het oog springen.

Zo dient om te beginnen worden vastgesteld dat u in wezen erg weinig bekend bent met het gebruik van de Afghaanse kalender. U kan niet zeggen wat het huidige jaar in de Afghaanse kalender is, noch weet u uw geboortjaar weer te geven (CGVS, p. 4-5). Gelet op het feit dat u toch meerdere jaren school hebt gelopen in Afghanistan, mag er van u verwacht worden dat u toch enige vertrouwdheid met de Afghaanse kalender heeft en u, op zijn minst, uw geboortjaar weet. U geeft daarop te kennen dat u de Afghaanse kalender nooit heeft gebruikt in uw land van herkomst, hetgeen reeds mag verbazen, om vervolgens in een ruk alle Afghaanse maanden uit uw mouw te schudden (CGVS, p. 5). Er kan echter worden vermoed dat u deze kennis van de Afghaanse maanden slechts heeft ingestudeerd, daar u in wezen niet kan zeggen in welke Afghaanse maand we ons op dat ogenblik bevonden of welke van de door u opgesomde maanden de wintermaanden betreffen. Uw uiterst gebrekkige vertrouwdheid met de in Afghanistan alom gebruikte tijdsrekening, te meer opvallend gezien u in Afghanistan van uw zeven tot uw veertien jaar naar school bent gegaan, werpt reeds smet op uw geloofwaardigheid.”

Waar verzoeker volhardt in zijn verklaringen over zijn vluchtrelaas en stelt dat hij wel uitgebreide en spontane verklaringen heeft afgelegd, wijst de Raad erop dat hij hiermee geen afbreuk doet aan de vaststellingen van de bestreden beslissing. Verzoeker stelt verder als verschoning van zijn tegenstrijdige verklaringen dat zijn vader slechts twee à drie maanden voor het nationale leger heeft gewerkt en dat zijn vader niet te veel over zijn werk wou vertellen uit angst dat zijn werk daardoor aan het licht zou komen. De Raad is echter van mening dat verzoeker met deze *post-factum* verklaringen geen afbreuk kan doen

aan de volgende correcte en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratief dossier: *“Daarbij kan om te beginnen reeds worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas (zie tevens infra), waardoor niet kan worden aangenomen dat uw vader niet meer in leven zou zijn en zich niet meer in Afghanistan zou bevinden. Het geheel aan uw verklaringen omtrent uw vader, zijn werkactiviteiten en zijn vermeende dood, is bijzonder incoherent te noemen, waardoor u werkelijk geen klaar beeld schept over uw vader. Om te beginnen dient te worden onderstreept dat de verklaringen die u gaf toen u een eerste keer werd gevraagd naar uw asielmotieven in het kader van uw minderjarigheid, opmerkelijk verschillend zijn van de versie die u later op het CGVS naar voren brengt. Het gegeven dat u initieel verklaarde dat uw vader verdwenen zou zijn en dat het uw vader zou zijn geweest die de klacht zou hebben neergelegd tegen de talibanburen (zie Fiche mineur étranger non accompagné), om op het CGVS te verklaren dat uw vader voor uw ogen zou zijn doodgeschoten door deze talibanburen en dat u en uw moeder na deze moord de klacht zouden hebben ingediend (CGVS, p. 18, p. 31), is uiterst frappant te noemen. Dergelijke uiteenlopende verklaringen omtrent het lot van uw vader zijn werkelijk onaanvaardbaar en tasten uw geloofwaardigheid onvermijdelijk danig aan. Wanneer u hier op het einde van het persoonlijk onderhoud mee wordt geconfronteerd, houdt u aanvankelijk vol dat u nooit dergelijke verklaringen zou hebben afgelegd om vervolgens in te binden en toe te geven dat u het misschien wel zo zou hebben verklaard (CGVS, p. 34-35). U voegt vervolgens toe dat de reisweg naar België erg moeilijk was voor u en dat u onderweg te maken hebt gekregen met geweld, hetgeen uiteraard ronduit bezwaarlijk te noemen is, maar het kan geen afdoende verschoning bieden voor uw werkelijk tegenstrijdige verklaringen.*

Ook wat betreft de zogenaamde werkactiviteiten van uw vader en bijgevolg zijn en uw eigen profiel, legt u geen geloofwaardige verklaringen af. Zo kan u erg weinig informatie geven over het werk van uw vader voor de Afghaanse overheden, nochtans de wortel van uw vermeende problemen. U weet bijvoorbeeld niet hoe uw vader juist zijn werk zou hebben verkregen, u weet enkel dat iemand hem die job zou hebben bemachtigd maar u kan niet zeggen wie dan juist (CGVS, p. 30). Evenmin kan u zeggen of uw vader in het kader van zijn werk ooit enige veiligheidschecks diende te ondergaan (CGVS, p. 31). Daarbij is ook uw kennis over de concrete inhoud van zijn job opvallend beperkt. U beweert dat uw vader benzine zou hebben moeten vervoeren en vermeldt dat hij benzine moest brengen naar onder andere het ver gelegen Helmand en Kandahar, hetgeen alreeds twijfelachtig te noemen is. U bent namelijk niet op de hoogte waar uw vader deze benzine dan net zou hebben moeten ophalen of waarom hij überhaupt benzine zo ver moest vervoeren. Ook het antwoord op de vraag of uw vader ooit enige veiligheidsincidenten zou hebben meegemaakt tijdens zijn werkactiviteiten, moet u schuldig blijven (CGVS, p. 31). Bovendien verklaarde u aanvankelijk dat uw zagezegde problemen zouden zijn ontstaan omdat uw vader aan de slag zou zijn geweest voor de Amerikanen (zie Fiche mineur étranger non accompagné). Tijdens het persoonlijk onderhoud beweert u dan weer dat uw vader werkte voor het nationale Afghaanse leger (CGVS, p. 30). Gevraagd of hij ook actief was voor buitenlanders, antwoordt u beslist negatief. Aldus rijzen tevens vragen over de geloofwaardigheid van de door u beweerde werkactiviteiten van uw vader voor de Afghaanse troepen. Dat uw vader niet over zijn werk sprak met zijn kinderen omdat jullie het dan zouden rondbazuinen in het dorp (CGVS, p. 31), kan geen afdoende verklaring bieden voor uw gebrekkige kennis. Het hoeft weinig verder betoog dat het geheel aan uw beweringen omtrent uw vader een bijzonder onwaarschijnlijk karakter vertonen.”

Waar verzoeker stelt dat hij uit Afghanistan is vertrokken op 16-jarige leeftijd en dat het niet abnormaal is dat hij van een aantal elementen slechts een beperkte kennis heeft, is de Raad van mening dat verzoeker bijzondere steunmaatregelen werden verleend in het kader van zijn toenmalige minderjarigheid. Niettemin wijst de Raad erop dat verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan wel degelijk de leeftijd des ondersheids had bereikt, waardoor van hem verwacht kan worden dat hij coherente verklaringen aflegt, temeer als deze de kern uitmaken van zijn vluchtrelaas.

Waar verzoeker verder nog wijst op zijn beperkte religieuze scholing wijst de Raad erop dat een beperkte scholing niet betekent dat verzoeker niet in staat zou zijn om de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht op een coherente en geloofwaardige manier weer te geven, noch dat verzoeker niet in staat zou zijn om te antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen leven en vervolgingsfeiten. Verzoeker kan zijn jonge leeftijd en beperkte scholing aldus niet aanvoeren om zijn tegenstrijdige verklaringen te verschonen.

Bij gebrek aan een dienstig verweer tegen de overige motieven van de bestreden beslissing, worden deze integraal overgenomen door de Raad: *“U kan daarenboven op geen enkel moment doorheen uw verklaringen klare wijn schenken over de huidige woonplaats van uw moeder en broer en zussen. Zij zouden zich bij de broer van uw moeder bevinden, dus uw maternale oom, een dokter die een apotheek bezit (CGVS, p. 15). Eerder had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) reeds op twee verschillende*

momenten aangegeven dat uw moeder, broer en zussen samen met uw oom in Jalalabad wonen (zie Fiche mineur étranger non accompagné & Verklaring DVZ, vraag 15 & 17). Wanneer u daarentegen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt gevraagd naar de huidige verblijfplaats van uw oom, moeder en broer en zussen, legt u meermaals werkelijk volstrekt incoherente en onsamenhangende verklaringen af, waardoor ernstige twijfels rijzen over uw oprechtheid. Initieel beweert u dat het huis van uw oom dicht bij uw ouderlijk huis gelegen is in uw dorp in Qarghayi district (provincie Laghman), om vervolgens meteen uw verklaringen aan te passen en aan te geven dat het in de provincie Nangarhar gelegen is (CGVS, p. 14). U voegt toe dat zij in Cheknowray wonen, een groot dorp in de nabijheid van een districtscentrum, maar ver van Jalalabad. Later herhaalt u dat uw oom in Nangarhar woont, om quasi aansluitend dan weer te beweren dat hij ver van Nangarhar woont (CGVS, p. 20). Wanneer u op het einde van het persoonlijk onderhoud geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen, zijnde Jalalabad als verblijfplaats van uw dichte familie, legt u nogmaals vage en incoherente verklaringen af (CGVS, 33). U beweert eerst dat u denkt dat hun woonplaats wel dicht bij Jalalabad ligt en dat het mogelijk is dat deze plaats deel uitmaakt van Jalalabad. Meteen daarna vertelt u dat zij zich niet eens dicht bij Jalalabad zouden bevinden, maar ver van Jalalabad. U wordt vervolgens nogmaals geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen, waarop u repliceert dat het huis van uw oom dicht bij de provincie Nangarhar liggen. In uw volgende zin beweert u plots dat het weer veraf gelegen is. U blaast warm en koud tegelijk. U wordt daarop gevraagd of uw familieleden in de provincie Nangarhar wonen, maar dan geeft u te kennen dat het huis van uw oom niet dicht bij Nangarhar ligt. Even later klinkt het weer dat ze dicht bij Jalalabad wonen maar dat u niet zou weten of het nu bij Jalalabad hoort of niet. Het hoeft weinig verder betoog dat deze verklaringen een zweem van ongeloofwaardigheid doen vermoeden. Dat u de juiste woonplaats van uw dichtste familieleden niet goed zou kennen (CGVS, p. 31), doet de wenkbrauwen fronsen. U, uw moeder, broer en zussen zouden er immers een toevluchtsoord hebben gevonden nadat u aan een talibanstrijder diende te ontsnappen. Bovendien heeft u sinds uw aankomst in België meerdere keren contact gehad met oom (CGVS, p. 15). Bovenstaande elementen doen vermoeden dat u doelbewust mist spuit over uw dichte familie. Dergelijke bedrieglijke verklaringen beschadigen ontegensprekelijk uw geloofwaardigheid.

Door het alreeds afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u ook niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Evenzeer dient te worden benadrukt dat het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw beweringen als zou u uw hele leven in Afghanistan hebben doorgebracht in het dorp Kas Aziz Khan in het district Qarghayi in de provincie Laghman (CGVS, p. 6). Er kunnen immers vooreerst twijfels worden geplaatst bij uw algemene geografische kennis van de regio waar u onafgebroken van uw geboorte tot uw vertrek zou hebben gewoond. Ondanks het feit dat u er tweemaal naartoe zou zijn gegaan, bent u niet in staat om het districtscentrum van Qarghayi juist te situeren. U beweert verkeerdelijk dat het districtscentrum gelegen zou zijn in Karai, een plaats die niet kan worden teruggevonden, nergens vermeldt u dan weer het correcte Lal Khanabad (CGVS, p. 7; zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Evenmin kan u doorleefd vertellen over de route die u zou hebben genomen van en naar het districtscentrum en welke dorpen u zou zijn tegengekomen (CGVS, p. 8). Ook het dorp Shega staat nergens aangeduid op de beschikbare kaarten. Het alom bekende schrijn van Mehtarlam baba, een werkelijke trekpleister van de provincie Laghman, is u niet bekend (CGVS, p. 24).

Het doet bovendien de wenkbrauwen fronsen dat hoewel u correct kan aangeven dat de grote rivieren in het district regelmatig overstromen, u niet op de hoogte bent van het gegeven dat dergelijke overstromingen erg seizoensgebonden zijn. U weet niet in welke seizoenen er overstromingsgevaar heerst en beweert slechts dat dergelijke natuurfenomenen te wijten zijn aan God (CGVS, p. 23). Gezien de grote impact van deze overstromingen op de regio en haar bevolking door mislukte oogsten en infrastructurele schade, kan van u redelijkerwijze worden verwacht dat u kan duiden dat dergelijke overstromingen stevast plaatsvinden in de lente, te meer omdat u toch scholing heeft genoten.

Daarbij mag het verbazing heten dat u klaarblijkelijk weinig op de hoogte bent van bepaalde belangrijke gebeurtenissen met betrekking tot het schoolwezen in uw district. U ging immers tot twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in Qarghayi naar school (CGVS, p. 10). Aldus kan redelijkerwijs van u worden verwacht, ondanks uw jonge leeftijd, dat u enigszins zou geconfronteerd zijn met onderstaande voorvallen.

Zo weet u kennelijk helemaal niets over een ingrijpende golf van stakingen en protesten die uitgingen van leerkrachten in uw district (CGVS, p. 24). Een zevenhonderdtal leerkrachten van verscheidene scholen in Qarghayi legden het werk neer in februari 2017, u zou op dat ogenblik in het district naar school zijn gegaan, en kwamen op straat. Het gevolg daarvan was dat scholen werden gesloten en duizenden leerlingen niet naar de les konden (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Dit gegeven zegt u echter niets. Evenmin kan u zeggen of bepaalde scholen in uw omgeving buitenlandse steun kregen (CGVS, p. 11-12), nochtans werd er door het UNHCR in de regio danig geïnvesteerd in onderwijs en schoolinfrastructuur. Eveneens werd er in de lente van 2018 een grote commune opgebouwd in de buurt van Kharoti die specifiek tot doel had om leerkrachten te huisvesten, het gaat om een project van de lokale overheden. Wederom rinkelt dit echter bij u geen belletje (CGVS, p. 12).

Bovendien legt u zeer beperkte en oppervlakkige verklaringen af aangaande de algemene veiligheidssituatie in uw regio van herkomst en de personen die hierbij betrokken waren. Spontaan brengt u aanvankelijk slechts een enkel veiligheidsincident naar voren waarbij talibanleden zouden zijn gedood nadat deze vanuit uw dorp raketten zouden hebben afgevuurd (CGVS, p. 27). U kan echter niet schetsen wanneer dit zich net zou hebben voorgedaan, u geraakt niet verder dan te beweren dat er reeds veel tijd gepasseerd is. Wanneer u later nogmaals wordt gevraagd of u zich concrete veiligheidsincidenten voor de geest kan halen, beweert u dat er in uw dorp, op amper een minuut wandelen van uw huis, een kind zou zijn onthoofd enkele maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 28). Dit voorval kan door het CGVS noch bevestigd, noch ontkend worden maar er dient de opmerking worden gemaakt dat uw verdere verklaringen hieromtrent enigszins merkwaardig en geforceerd aandoen. Wederom blijft u immers uiterst onnauwkeurig in uw beschrijvingen. Zo weet u niet wat de naam is van het vermeende onthoofde kind, weet u niet waarom het kind zo gruwelijk om het leven zou zijn gebracht of wie hiervoor verantwoordelijk was (CGVS, p. 28). Pas wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat het erg bevreemdend is dat u, die altijd in hetzelfde huis zou hebben gewoond en die nooit eerder dergelijke incidenten zou hebben meegemaakt, niet beter op de hoogte bent van de concrete omstandigheden van een dermate ingrijpend voorval dat zich op een minuut van uw woonplaats zou hebben afgespeeld, kan u plots meer details aanbrengen, doch blijven dit blote beweringen (CGVS, p. 29)

Het is tevens merkwaardig dat u kennelijk niet op de hoogte bent van een ingrijpende gebeurtenis waarbij zes burgers in februari 2019 om het leven kwamen door een landmijn langs de Kabul-Jalalabad Highway nabij het vluchtelingenkamp van Surkhakan (CGVS, p. 28; zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Wanneer u eerst wordt gevraagd of u weet heeft van dergelijke bommen met dodelijke slachtoffers in de maanden voor uw vertrek uit het land, geeft u initieel te kennen dat u hier niet van op de hoogte bent. Wanneer u vervolgens de aanzet wordt gegeven tot bovenvermeld incident, geeft u dan plotseling wel aan dat u zou weten waarover het gaat, maar uw verklaringen blijven uiterst basaal. U blijkt überhaupt niet eens op de hoogte te zijn dat er zich een groot vluchtelingenkamp bevindt in Surkhakan (CGVS, p. 29). Daarbij wekt het toch enige verbazing op dat u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud reeds te kennen gaf dat de Kabul-Jalalabad Highway, de meest belangrijke weg in uw district, louter onveilig zou zijn door de vele verkeersongevallen er zich voordoen omdat chauffeurs zich aan te hoge snelheid over de weg begeven (CGVS, p. 9). Gevraagd of er zich nog andere incidenten voordeden op deze gevaarlijke weg, antwoordt u beslist negatief en zegt u dat er enkel autoongevallen gebeuren. Nochtans staat de Kabul-Jalalabad Highway bekend om haar vele veiligheidsincidenten zoals ontvoeringen en aanvallen, soms met dodelijke afloop (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Uw verklaringen dienaangaande zijn allesbehalve overtuigend.

Dat u bevestigend antwoordt wanneer u wordt gevraagd of u iets weet over dodelijke incidenten die zich hebben voorgedaan met arbaki's, lijkt overigens eerder te wijten aan het gegeven dat u wenst te laten uitschijnen op de hoogte te zijn dan aan uw concrete kennis hierover (CGVS, p. 26-27). U weet dat er jaren geleden arbaki's om het leven zijn gekomen bij een aanval, maar u heeft het slechts over een enkel incident dat u toeschrijft aan de taliban. Op het einde van 2017 en in het begin van 2018 kwamen er echter in Qarghayi in totaal vijf arbaki's om het leven na aanvallen vanwege de Mudjaheddin (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). U geeft geen blijk van werkelijk juist op de hoogte te zijn van wat er zich toen zou hebben afgespeeld. Uw beperkte verklaringen omtrent de concrete recente veiligheidssituatie in uw district, die gekunsteld en weinig doorleefd overkomen, kunnen aldus niet overtuigen en schaden uw algehele geloofwaardigheid.

Wat betreft bekende persoonlijkheden die actief zijn binnen uw district en provincie of die uit uw regio afkomstig zijn, blijkt uw kennis hieromtrent evenmin afdoende om aannemelijk te maken dat u in Kas Aziz

Khan hebt gewoond in de jaren voorafgaand aan uw vertrek. Gevraagd naar de districtschef, politiechef en provinciegouverneur, spreidt u verscheidene namen tentoon maar u kan enkel de provinciegouverneur Asif Nang correct benoemen (CGVS, p. 10). Het bestaan van de figuren die u zelf naar voren schuift, kan noch worden bevestigd, noch worden ontkend. U herkent vervolgens dan wel Qari Mit Hatem Tarakhail en weet dat de man ooit heeft deelgenomen aan verkiezingen, maar zegt vervolgens verkeerdelijk dat hij niet verkozen raakte en u weet niet tot welke organisatie Tarakhail behoort (CGVS, p. 25). U beweert verder reeds van commandant Abdul Rahimzai Attiqullah te hebben gehoord, maar kan werkelijk geen enkele bijkomende informatie geven omtrent deze persoon, die nochtans erg gekend is in Qarghayi als in het district geboren en getogen politicus die vroeger nog tegen de Russen gevochten heeft (CGVS, p. 25). Er kan echter worden vermoed dat u simpelweg positief antwoordt op de vragen van het CGVS, zijnde of u al van de naam gehoord had en de naam kende, om niet door de mand te vallen, niet omdat u werkelijk weet over wie het gaat. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen doet ernstig twijfelen aan uw beweringen zijnde dat u van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan steevast in hetzelfde dorp in Qarghayi hebt gewoond.

Het CGVS dient hierbij aan te stippen dat het loutere feit dat u tijdens het persoonlijk onderhoud wel een aantal elementen correct kon weergeven geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen aangaande uw algemene basiskennis en uw vertrouwde met uw verklaarde regio van herkomst. De lacunes en fouten in uw kennis zijn van een dermate aanzienlijk dat ze niet ongedaan kunnen worden gemaakt door de kennis die u wel op een correcte wijze weergaf.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde onafgebroken verblijf in de het dorp Kas Aziz Khan, gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de Vreemdelingenwet.”

“De door u neergelegde documenten weten bovenstaande appreciatie niet om te buigen. De neergelegde zwartwitfoto's tonen slechts een autowrak en een persoon die zich in het ziekenhuis lijkt te bevinden. Evenmin kan u aantonen dat de persoon op de foto's daadwerkelijk uw oom zou zijn. Bovendien tonen deze foto's allermindst de door u beschreven gebeurtenissen, de vermeende aanslag op uw oom, aan. Het ontbreekt deze foto's, mogelijk onderhavig geweest aan knip- en plakwerk, aan enige bewijswaarde gezien de mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden waardoor deze geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Ook de foto's van de naar eigen zeggen ziekenhuisdocumenten van uw oom, kunnen uw ongeloofwaardige verklaringen geenszins onderbouwen. Aan voorgelegde documenten kan daarenboven slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.”

Waar verzoeker verder nog verwijst naar zijn verblijf in België sinds maart 2020 en stelt dat hij als verwesterd gepercipieerd zal worden bij terugkeer naar Afghanistan, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking

tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “*zina*” betreft – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om

terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *"Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk"* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *"zina"* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *"Country guidance: Afghanistan"* januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker toont geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. De documenten over zijn scholing in België in de DASPA klas van het ISA te Florenville werpen geen ander licht op de beoordeling dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijk familiaal netwerk en de situatie van zijn familie in Afghanistan. Bovendien werd er geen geloof gehecht aan zijn beweerde plaatsen van eerder verblijf voor zijn komst naar België. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Gelet op het geheel van bovenstaande overwegingen heeft verzoeker niet voldaan aan de op hem rustende bewijslast, zelfs indien rekening wordt gehouden met zijn minderjarigheid tot 31 maart 2021. De Raad merkt op dat de kennis die van verzoeker wordt verwacht aangaande zijn herkomst betrekking heeft op elementaire aspecten van zijn eigen onmiddellijk waarneembare, actuele en visuele leefwereld, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker, zelfs rekening houdende met zijn jonge leeftijd ten tijde van zijn vermeende vertrek uit Afghanistan, zijn bekendheid hiermee kan aantonen. Verzoekers minderjarigheid en beweerde beperkte scholing kan geen afbreuk doen aan de bovenstaande vaststelling.

De Raad is van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers identiteit en herkomst en bijgevolg evenmin aan zijn beweerde problematiek.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat het verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de adjunct-commissaris geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4 In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn identiteit en herkomst evenals het gebrek aan medewerking om inzicht te geven in de verblijfplaats en -omstandigheden van zijn relevante familie, op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan is dan ook niet relevant. Hierdoor maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar. Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

Verzoekers verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan en zijn voorgehouden verblijf in Laghman of van zijn familie in Nangarhar is bijgevolg niet dienstig. Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker

om tijdens de asielprocedure zijn ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt.

Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor de komst naar België, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio of derde land waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP